

N
R
4
/
2
0
2
0

ASTRA

SAMHÄLLE — KULTUR — FEMINISM



ASTRA

SAMHÄLLE

—
KULTUR—
FEMINISM

Tallbergsgatan 1/175
00180 Helsingfors

E-post: astra@astra.fi

Webbsida: astra.fi

FB: [facebook.com/tidskriftenastra](https://www.facebook.com/tidskriftenastra)

IG: [instagram.com/tidskriftenastra](https://www.instagram.com/tidskriftenastra)

Chefredaktör:

Elliot Lundegård
astra@astra.fi

AD:

Nina Grönlund
ad@astra.fi

Administration & prenumeration:

Carina Majander
pren@astra.fi

Prenumerera: ASTRA utkommer fyra gånger om året. En helårsprenumeration i Finland kostar 45 euro. Mera information får du på astra.fi eller genom att mejla pren@astra.fi.

Lösnummer: 12 euro

Tryckeri: Grano

Medlem i Tidskriftscentralen

ISSN-L 2323-3966

Bild på omslaget:

Samar Zureik

Utgivareföreningen för tidskriften ASTRA:

ASTRA ges ut av Utgivareföreningen för tidskriften Astra rf.

År 2020 består styrelsen av:

Tom Kettunen (ordförande),
Fanny Bruun (vice ordförande),
Mathilda Åman, Arseniy Lobanovskiy,
Nea Donner och Kira Björklund

Du får kontakt med styrelsen genom att mejla dem på styrelse@astra.fi

MEDVERKANDE I ASTRA 4/2020:

Arseniy Lobanovskiy
Arvid Svenske
Bianca Casco
Daria Krivonos
Dionysia Kang
Fakhri Barzandeh
Farnaz Memar
Ibou Gueye
Ioana Țișteea
Jahanara Nuri
Leila Inanna Sultan
Ramieza Mahdi
Rudeina Mkdad
Samar Zureik
Sepideh Rahaa
Shareef Askar
Sümeyra Tansel
Willy Do
Yasmine Nechma
Yasmin Ibrahim

Layout på farsi:

Farnaz Memar

Text på omslaget:

If you want to apply for asylum in Finland
Om du vill ansöka om asyl i Finland

4

Elliot Lundegård
LEDARE

7

Arseniy Lobanovskiy
FINLANDS HÖGSKOLOR
KAN BLI VÄRLDENS BÄSTA
– MEN ENDAST GENOM
LIKABEHANDLING OAVSETT
MEDBORGARSKAP

8

Ramieza Mahdi
ATT SÖKA ASYL SKA VARA EN
MÄNSKLIG RÄTTIGHET



10

Sümeyra Tansel
TVINGADE TILL
ENTREPRENÖRSKAP:
AFRIKANSKA
MIGRANTKVINNOR
I SVERIGE

15

Rudeina Mkdad
SESAM, ÖPPNA DIG!

16

Jahanara Nuri
PÅ GRÄNSLINJEN

20

Sepideh Rahaa
ETT HAVS AVSTÅND

22

Yasmine Nechma
ARVET – INTE EN
SJÄLVKLARHET

25

Dionysia Kang
LETTERS TO MACHO
SUPERMARKET PROTECTORS



28

Daria Krivonos
DEN VITA NATIONEN OCH
ANTIRASISTISKA LÄRDOMAR FÖR
FEMINISMEN

33

Ioana Țișteea
AUTOETHNOGRAPHY OF
GENERATIVE SHADOW WORK

38

Fakhri Barzandeh
DIKT

40

Leila Inanna Sultan
ETT KÄRLEKSREV
FÖR OSS, TILL OSS

44

Yasmin Ibrahim
NO ONE IS BORN A REFUGEE:
ON THE POLITICS OF IDENTITY
AND THE IMPORTANCE
OF LANGUAGE

46

Bianca Casco
ILLEGAL

47

Arvid Svenske
REBETIKO: EN FLYKTENS BLUES

51

ORDLISTA

Text Elliot Lundegård

MIGRATION

Kära feminister! Välkomna till ett nummer ägnat åt migration – ett ord som ofta, i nordisk kontext, smälts ihop med såväl ras¹ som ofrivillighet. Detta trots att migration rätt och slätt betyder att byta hemort, eller hemland. Vita nordiska medborgare som migrerar kallas ofta för "smickrande" ord som världsmedborgare och kosmopoliter, framförallt om de tillhör medel- eller överklassen. Många som inte åtnjuter samma vithetsprivilegier berättar om det motsatta: rasifieras du inte som "vit och nordisk" i Finland kan du förutsättas vara "migrant", oavsett om du är född och uppvuxen här eller ej.

Med tanke på hur vithetsnormen påverkar synen på migration och tillhörighet är ras och migration alltså teman som ofta överlappar och berör varandra, och rasism aktualiseras när vi talar om migration. Det är dock viktigt att komma ihåg att ras(-ism) behöver diskuteras också i andra sammanhang än de samtalen, och att samtal om migration och ras måste rikta blicken även mot vithet. Att ständigt koppla ihop migra-

¹ Här avses självklart inte ras som något som har med fenotyp att göra, utan som de sociala konstruktioner som bestämmer vem som rasifieras som till exempel vit eller icke-vit.

tion med icke-vithet bygger på en tanke om homogent vita nationer, där alla som bryter mot den nordiska vithetsnormen ses som inflyttade.

En ytterligare effekt av denna vithetsnorm är hur den försöker förenkla och reducera personer som faller utanför den till att *enbart* få vara "icke-vita" eller "icke-nordiska", i påstått behov av räddning från den västerländska vitheten. Detta är ett tema som berörs i flera av detta nummers texter. Vem tillåts en komplex identitet och vem förväntas vara bara sin migrationsberättelse, eller bara sin icke-vithet?

Självklart rymmer det här numret också texter som handlar om det ofrivilliga emigrerandet, lämnandet och exilen. Flera skribenter belyser de ojämlikheter som finns rörande såväl asyl och uppehållstillstånd som levnadsvillkor och möjligheter att förflytta sig mellan länder på säkra vägar.

Gensvaret från skribenter som skickade texter till det här numret har varit enormt – det kom in ungefär tre gånger så många bidrag som det brukar! Med andra ord är det tydligt att migration är ett tema som verkligen behöver utrymme i feministiska rum.

För ovärderlig hjälp vill jag tacka **Anais Duong-Pedica**, doktorand vid Åbo universitet inom genusvetenskap och minoritetsstudier, som erbjöd sig att vara mitt bollplank redan i våras.

Jag vill också tacka Reportrar utan gränser i Sverige, som bidragit med översättningar av två av det här numrets texter genom sitt projekt Kollega till kollega.

Sist men inte minst vill jag introducera gästredaktören för nummer 1/2021, med temat Svart feminism i Norden: **Jasmine Kelekay!** Jag är så peppad och glad över att få lämna över till Jasmine. Tills dess, god december och god läsning! 📖

Skribenten är Astras chefredaktör

MIGRATION

CITAT FRÅN SIDA:

7

FÖR STUDERANDE SOM KOMMER FRÅN LÄNDER UTANFÖR EU OCH EES RÄCKER ANTAGNINGEN TILL EN UTBILDNING PÅ EN FINSK HÖGSKOLA INTE TILL FÖR ATT ERHÅLLA ETT UPPEHÅLLSTILLSTÅND. LÅNGT DÄRIFRÅN! ANSÖKNINGSavgiften är 350–450 euro, vilket överstiger en genomsnittlig månadsinkomst i Moldavien eller Belarus.

15

EN GÅNG FÖLJDE ALI EFTER ABO DAHAB, NÄR DENNE SMÖG UT UR BYN I SKYDD AV NATTENS MÖRKER. ALI FICK SE HONOM STÅ FRAMFÖR EN VÄLDIG GROTTA, SOM VAR LÅST MED EN STOR STENBUMLING OCH OMGIVEN AV FYRTIO MÄN SOM SÅG FARLIGA UT. ALI HÖRDE ABO DAHAB TALA MED MÄNNEN OCH GE DEM PENGAR, VAREFTER STENBUMLINGEN PLÖTSLIGT RÖRDE SIG OCH ABO DAHAB GICK IN I GROTTAN OCH FÖRSVANN.

17

UTANFÖR BILEN FORTSATTE EN KARNEVAL AV HUNDRATUSENTALS KVINNLIGA ARBETARE MED MATLÅDA I HANDEN, PÅ MARSCH MOT FABRIKERNÄ. I EN RYTM SOM PARADOXALT NOG GICK I TAKT MED STADENS HJÄRTA, DEN ÖPPNA MARKNADENS ANDA, OCH SOM ANDADES EN FRI NATION FÅNGEN I UTVECKLINGENS TUDELADE RÖST – PROFETISK OCH POLITISK.

27

I LOVE YOU SO MUCH AND YOU DESERVE THE BEST, MY FELLOW SIBLINGS FEELING OPPRESSED. MY LOVE MAY BE IMPERFECT, BUT I AM TRYING, BECAUSE WE DESERVE TENDER LOVING CARE AND EQUAL TREATMENT.

32

DET FINNS OMFATTANDE BEVIS FÖR HUR DEN FEMINISTISKA AGENDAN BLIVIT KAPAD AV HÖGEREXTREMA OCH INVANDRINGSKRITISKA AKTÖRER OCH PARTIER – ETT FENOMEN SOM SARA FARRIS BESKRIVER SOM "FEMONATIONALISM". JÄMSTÄLLDHET, KVINNLIG FRIGÖRELSE OCH HBTQ-RÄTTIGHETER KAN ANVÄNDAS FÖR ATT REPRODUCERA SAMHÄLLELIGA HIERARKIER DÄR VÄSTVÄRLDEN LEDER DE "BAKÅTSTRÄVANDE ANDRA" TILL EN PROGRESSIV FRAMTID, SAMTIDIGT SOM DE BLUNDAR FÖR SITT EGET VÅLD OCH SIN EGEN OJÄMLIKHET.

34

INTEGRATION PRACTICES IN FINLAND ARE BASED ON INCLUSION/EXCLUSION DISCOURSES SHAPED AROUND A CONSTRUCTED 'OTHER' WHO NEEDS TO LEARN HOW TO FIT WITHIN AN IMAGINED NORM SHAPED AROUND A CONSTRUCTED 'SELF'.

38

MAN KAN INTE SAMLA IHOP SIN HEMSTADS VATTENPÖLAR ELLER BILDEN AV SNABBTRINNANDE LERIGA SMÅ BÄCKAR OCH TA DEM MED SIG TILL ANDRA SIDAN JORDEN

42

– DET HAR ALLTID VARIT VÄLDIGT VIKTIGT FÖR MIG VILKEN LÄSARE DET ÄR JAG SKRIVER TILL, OCH ATT ALLT JAG SKRIVER PÅ ETT SÄTT SKA VARA SOM ETT KÄRLEKSBRÄV – ÄVEN OM DET KAN FÅ VARA EN MASSA ANNAT OCKSÅ. FRÄMST TÄNKER JAG, I ALLT MITT SKRIVANDE, ATT JAG SKRIVER FÖR OSS, OCH TILL OSS – OCH INTE TILL NÅGON ANNAN BLICK.

Text Arseniy Lobanovskiy

FINLANDS HÖGSKOLOR KAN BLI VÄRLDENS BÄSTA

– MEN ENDAST GENOM LIKABEHANDLING
OAVSETT MEDBORGARSKAP

DET FINLÄNDSKA HÖGRE utbildningssystemet förknippas ofta med stora ord som jämlikhet, valfrihet och internationalisering. Det kan förvisso stämma för många finska eller EU-/EES-medborgare som studerar i Finland, som får luta sig mot välfärds-skyddsnät och dra nytta av nära förbindelser mellan utländska och finska läroanstalter. Som grädde på moset får de vistas helt fritt i landet utan att myndigheterna konstant håller tummen i ögat på deras viljestyrka och förmåga att slutföra en utbildning.

För studerande som kommer från länder utanför EU och EES räcker antagningen till en utbildning på en finsk högskola inte till för att erhålla ett uppehållstillstånd. Långt därifrån! Ansökningsavgiften är 350–450 euro, vilket överstiger en genomsnittlig månadsinkomst i Moldavien eller Belarus. Dessutom måste man ha tillräckligt med pengar på bankkontot för att täcka hyra, matutgifter och räkningar för hela sin vistelse i Finland. Upp till 13 440 euro i besparingar handlar det om, beroende på vistelsens längd. Att väldigt få finländska studerande har sådana pengar på lager säger mycket om hur orimlig denna regel är.

Härtill kommer vinstsyften in i spelet. Som utlandsstuderande tvingas man teckna privat försäkring som håller de finländska skattebetalarna skadeslösa om man råkar ut för olycksfall eller insjuknar och hamnar hos finsk hälsovård. Till råga på allt får den finska anordnaren av utbildningen sin andel av vinsten: de enorma studieavgifterna ska betalas till sista cent och i god tid för att man ska få skaffa en högskoleexamen på engelska. För egen del hade jag turen att slutföra mina studier innan Sipiläs regering avskaffade de engelskspråkiga avgiftsfria högskoleutbildningarna för icke-EU-/EES-medborgare.

Att anpassa mig till det finska samhället och arbetslivet kändes emellertid som att simma mot strömmen. Enligt lag fick jag inte jobba tillräckligt mycket under terminerna för att spara till det följande läsåret. Som en studerande med ryskt medborgarskap var jag inte alls berättigad till någon form av arbetsförmedlingstjänster, än mindre språkkurser i finska eller svenska för vardags- och arbetslivet. I likhet med många andra som lider av starka känslor av utanförskap, otrygghet och framtidsångest samt mental ohälsa

överlag kunde jag bara drömma om att få tillgång till mentala hälsovårdstjänster på engelska.

Nutida och framtida studenter från länder utanför EU/EES som studerar vid finska högskolor åläggs samma bördor som jag uthärdade. Utan extern finansiering i form av studies-tipendier eller stöd från välbärgade släktingar utesluts de sårbaraste och fattigaste helt från den finska högskolan. I stället för samhörighet och jämlikhet får man känna sig utslagen, valfrihet byts ut mot en ändlös rad av restriktiva regler och internationalisering visar sig vara ett tomt ord.

Finlands högskolor kan endast bli världens bästa om vi förkastar uppfattningen att högskoleutbildning är en lyxvara för ett fåtal. Det är dags att vi äntligen inser att våra högskolor bara är så bra som deras förmåga att ta hänsyn till varje migrantstuderandes mänskliga värde och hens rätt till lika bra välfärd, hälsovård, arbete och språkundervisning som alla andra. ■

Skribenten är doktorand i statsvetenskap vid Åbo universitet och medlem i Astras styrelse.

Text Ramieza Mahdi

Bild Ibou Gueye



ATT SÖKA ASYL SKA VARA EN MÄNSKLIG RÄTTIGHET

UNGEFÄR 79 MILJONER människor i världen är på flykt. Orsakerna till varför människor tvingas fly är komplexa. Ofta handlar det om en kombination av konflikt och begränsade naturresurser. I denna text vill jag uppmärksamma en grupp av migranter som jag anser är den mest utsatta i Europa, nämligen dem vi kallar papperslösa. Finlands migrationspolitik grundar sig på EU:s gemensamma migrations- och asylpolitik och internationella fördrag. De viktigaste fördragen är Europeiska konventionen om skydd för mänskliga rättigheter, konventionen mot tortyr, konventionen om barnens rättigheter och Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning. Det tycks mig ibland som om Europa har glömt alla fördrag och konventioner de skrivit under.

Idag finns inga trygga flyktvägar till Europa. De legala och trygga vägarna är inte för flyktingar och asylsökande. Italien och Malta har nyligen förbjudit fartyg att gå i land och släppa av människor som räddats. Räddningsfartyg som arbetar på frivillig basis har hållits kvar i europeiska hamnar på grund av tvister om fartygens flagg. Man har även väckt åtal för människosmuggling mot de som hjälpt flyktingarna. Malta och Italien har vägrat ta emot båtar, vilket lett till att migranter och flyktingar tvingats stanna ombord i dagar i väntan på besked om var de får gå i land. Allt detta händer medan vi lägger otroliga summor på att stänga och bevaka Europas gränser. Europa betalar årligen enorma pengar till Turkiet för att hålla flyktingarna där.

Här i Finland tog den förra regeringen bort humanitärt skydd som grund för asyl. Detta har skapat osäkerhet och otrygghet bland asylsökande, som står utanför samhällets skyddsnät och vars framtid är ett frågetecken. Dessa personer blir oftare exploaterade på arbetsmarknaden. Många av de som fått tillfälliga uppehållstillstånd blev papperslösa då regeringen tog bort B-tillståndet som

VI ÄR MÅNGA SOM SER VAD SOM HÄNDER OCH KÄMPAR VARJE DAG. VI MÅSTE ORGANISERA OSS OCH FORTSÄTTA KAMPEN MOT ORÄTTVISOR PÅ ALLA PLAN.

beviljades på grund av humanitära skäl. Dessutom har Migrationsverket hittat ett sätt att kringgå barns rättigheter genom att ge dem kortare uppehållstillstånd, och, när de fyllt 18, neka dem fortsatt uppehållstillstånd. Den ovisshet asylsökande lever i skapar psykiska påfrestningar för den enskilda individen. För en del blir dessa påfrestningar för stora trauman – de lever i rädsla för frihetsberövning, utvisning och separation från nära och kära – som ibland leder till att de väljer att avsluta sina liv.

Negativa attityder och fördomar mot invandrare har successivt ökat. Främlingsfientligheten har fått större utrymme i medier och i samhällsdebatten utmålar man ofta invandrare som våldsamma och hotfulla. Vi har accepterat en kriminalisering av människor på grund av deras status och berövar dem deras mänsklighet. Vi sätter etiketter på folk och fokuserar på deras avvikelser istället för deras egenskaper. Sedan använder vi dessa etiketter som ursäkt för maktutövning och avhumanisering.

Jag är själv invandrare och kom till Finland på 1990-talet. Visserligen har jag upplevt rasism och fördomar, men den avhumanisering som idag riktas mot asylsökande, främst från Mellanöstern och Afrika, är skrämmande. Varje dag möts de av fördomar på grund av att de inte har uppehållstillstånd. Jag funderar ofta på om det är slumpen som avgör vem som får möjligheten till en trygg tillvaro och vem som måste lida. De regler vi kom överens om efter andra världskriget raderas sakta, och mörka krafter vill inskränka våra grundläggande mänskliga rättigheter. Jag förundras

över hur Europa deltar, direkt eller indirekt, i krig i Mellanöstern, och samtidigt nekar de som drabbas av krigens asyl och gör dem papperslösa här. Ironiskt nog förs dessa krig i demokratins namn. Hur kan vi skapa kaos och sedan inte ta ansvar för det kaos vi skapat? Vem är det som bestämmer vilka som får stanna och leva, och vilka som skickas tillbaka till döden?

Jag är oroad över de populistiska, nationalistiska och rasistiska vindar som drar över Europa. Mänskliga rättigheter och allas lika värde är de viktigaste grundstenarna i en demokrati. Varje människa är en resurs, bara hen får möjlighet att visa det. Gång på gång ser vi exempel på folk som inte tycks förstå det. Rapporter om rasism i Finland, diskriminering på arbetsmarknaden, det lilla antalet kvotflyktingar, asylpolitikens åtstramning och det ökande antalet papperslösa är ett antal bevis på denna oförståelse.

Vi är många som ser vad som händer och kämpar varje dag. Vi måste organisera oss och fortsätta kampen mot orättvisor på alla plan. Vi kan inte apatiskt rycka på axlarna när våra medmänniskor behöver oss som bäst. Jag har hopp om att vi är många som vill försvara människovärdet och stå upp för vad som är rätt. Vi måste vara vaksamma på kränkningar av mänskliga rättigheter och desinformation. Högerpopulism och nationalism hotar förstöra den grund vi står på. Ett Europa som bygger på rädslor, fördomar, hatretorik och gammalt kolonialt tänkande leder till djupare klyftor människor emellan. Vi har all möjlighet att välja en annan väg, en humanare väg som respekterar människovärdet. Och med det behöver vi alla hjälpas åt, vara solidariska och förändra attityderna gentemot våra medmänniskor. ▣

Skribenten är somalisk-finsk, uppvruxen och bosatt i Österbotten. Hon jobbar med ett photovoice-projekt om rasifierade ungdomars upplevelser av rasism. Annars kretsar hennes vardag kring aktivism och politik!

Text/Bild Sümeyra Tansel

Översättning Marianne Ahrne

TVINGADE TILL ENTRE- PRENÖRSKAP:

AFRIKANSKA MIGRANTKVINNOR I SVERIGE



PATIANCE FARAI

Jag träffade företagaren och den afrikanska migranten **Patiance Farai** på ett nätverksevent i Malmö. När jag såg henne tänkte jag: "Vad modig hon är som öppnat sin egen affärsrörelse i ett nytt land i stället för att skaffa jobb!"

Men verkligheten var inte som jag hade trott. Patiance var, som många andra migranter, tvungen att bli företagare. Hon startade en egen verksamhet för att ingen ville anställa en afrikansk immigrantkvinna.

Enligt en rapport om antisvart rasism från Länsstyrelsen i Stockholm 2018, karakteriseras den svenska arbetsmarknaden i hög grad av segregation. Studiens resultat visar på stora skillnader mellan afrosvenskar och resten av befolkningen, både vad gäller arbetslöshet och möjligheten att göra karriär.

EU:s byrå för grundläggande rättigheter når liknande resultat i studien "Att vara svart i EU". Enligt den har 41 procent av personer med afrikanskt ursprung i Sverige upplevt rasistiska trakasserier, mot i snitt 30 procent i de tolv EU-länder som granskats.

Patiance var en av de svarta migranter som utsatts för diskriminering i Sverige. Hennes immigrationsberättelse börjar för elva år sedan då hon kom till Sverige från Zimbabwe för att bo med sin svenske sambo. Hon hade tidigare arbetat för en ideell organisation som hjälper misshandlade kvinnor.

Patiance ville arbeta inom ett liknande område i Sverige och ansökte om att få sin utbildning godkänd. Hennes examen var från ett college i Zimbabwe, men till skillnad från hennes andra migrantvänner fick hon inte sina dokument godkända. Under de följande tio åren försökte hon ta universitetsexamen och hitta ett jobb, en tuff resa med många avslag.

Det fanns vissa saker i Sverige som Patiance aldrig förstod. Till exempel universitetsansökan. Hon levererade alla nödvändiga dokument men fick ändå som svar att "ett dokument saknas, din ansökan har avslagits". När hon vände sig till anställda på universitetet fick hon till slut veta att inga dokument fattades, men hon blev fortfarande inte hjälpt vidare. Inget tycktes ordna sig för Patiance.

"Bland alla mina migrantvänner var jag den enda vars examen inte godkändes och vars ansökan till universitetet inte accepterades på grund av så kallade saknade dokument. Kunde detta bero på att jag var en svart afrikansk migrant? Det tror jag. I allt jag gjorde kände jag mig annorlunda behandlad än andra immigranter. Mina dokument nagelfars alltid mer. Jag känner alltid att människor med makt ser mig som en potentiell bedragare för att jag är svart."

Arbetslöshet förde med sig depression, och depressionen bröt upp hennes förhållande. Hon kände sig värdelös men borde enligt sin före detta sambo känna sig lyckligt lottad och tacksam för att hon var i Sverige.

"Till slut måste min sambo och jag bryta. Han tyckte att han gjort mig en tjänst när han tagit mig till Sverige. Det var ett rasistiskt komplex: den överlägsne räddaren. Det ligger en inneboende överlägsenhet i privilegierade vitas sätt att tänka att 'du är här tack vare mig'. Och jag sa: 'Nej, hade jag velat leva i väst skulle jag ha kommit för längesen, du är inte min förste vite pojkvän som velat flytta till Europa. Så tro inte att du räddade mig.'"

Patiances afrikanska efternamn blev ett problem när hon sökte jobb.

"Jag sökte många jobb men blev inte ens kallad till intervju. Man sa att det var på grund av mitt afrikanska efternamn



PRUDENCE MAFUTA PERSSON

och att jag borde använda min sambos i stället. Jag vägrade. Jag tänkte att jag hade fått en utbildning i Sverige, att landet hade investerat i mig. I gengäld ville jag tjäna landet genom mitt arbete. Men ingen gav mig något jobb.”

Slutligen bestämde hon sig för att starta sin egen verksamhet för att tjäna pengar. Hon flyttade till Holland och konstaterar: ”Att stanna i Sverige påminde mig om mina misslyckanden.” Hon öppnade en klädrådgivningsfirma och började importera accessoarer från Afrika.

Eftersom Patiance ville använda sin psykologiutbildning samarbetar hon med vänner i Sydafrika och Zimbabwe och arrangerar konferenser om välbefinnande. Efter många år började hon äntligen tjäna egna pengar igen.

”Det var en lättnad, en väldigt skön känsla. Det var som att jag plötsligt fann ett svar. Jag repade mod. Det kändes som att jag var tillbaka igen.”

ATT STARTA FRÅN NOLL

Prudence Mafuta Persson är en av många skickliga svarta företagare i Sverige. Idag är hon vd för sitt eget internationella hälsoteknikföretag och styrelsemedlem i Svensk-Östafrikanska handelskammaren.

Men ingenting gick lätt för Prudence. Hon startade allt i besvikelsen efter den uttröttande processen att söka arbete.

”Jag kände att jag inte hade tillräckligt med energi för att fortsätta så. Låt mig använda den lilla energi jag har kvar till att utveckla min egen affärsidé!”

Hon insåg att svenska företag inte kände till de möjligheter som fanns i Afrika. Med sin bakgrund som organisatör beslöt hon att anordna en internationell affärskonferens för Afrika och de nordiska länderna i Malmö.

”Jag var tvungen att börja från noll. Det var verkligen svårt. När man vänder sig till institut och människor i Sverige och säger: 'Jag ska arrangera den här konferensen. Jag tror den skulle passa er perfekt', så säger de bara: 'Afrika? Nej.' Jag tvingades försäkra dem att det inte bara finns fattigdom, krig och korruption i Afrika, där finns också en massa positivt, man kan göra affärer där.”

”Jag ordnade två stora konferenser. Jag hade samlat sextio personer för varje konferens från Sverige och Danmark och afrikanska länder som Ghana, Zambia, Sydafrika och Uganda. Jag fick med runt sex afrikanska ambassadörer. För att locka sextio personer till ett event måste man skicka tusentals inbjudningar och få tusentals avslag.”

Konferenserna blev framgångsrika och ledde till ett möte mellan Prudence och Ugandas president i hans palats i Uganda. Idag är hon vd för hans internationella bolag ”Industry of Frontiers”, en digital plattform för afrikaner som söker efter sjukhus och behandlingar i Afrika. Hon är mycket nöjd med den position hon har idag, men för henne som svart kvinnlig företagare är utmaningarna inte över.

”Det är mycket arbete. Jag måste jobba tre gånger så hårt som vita för att tas på allvar. Många ser fortfarande ned på svarta. Trots att jag till exempel pitchar ett väldigt bra förslag i ett affärsmöte skiftar samtalet till 'oh, du ser alltid så professionell ut, du klär dig verkligen proffsigt'. Jag är professionell, så hur skulle jag annars klä mig?”

”Även inom näringslivet är standarden och förväntningarna olika för svarta och vita grundare. Det är ett problem. Där jag arbetar finns hundratals bolag, men jag är den enda svarta grundaren. Ibland känner jag mig ensam i nätverksevent inom näringslivet där jag är den enda svarta. Och jag frågar mig då: 'Var är alla svarta människor?’”

”Jag sökte många jobb men blev inte ens kallad till intervju. Man sa att det var på grund av mitt afrikanska efternamn och att jag borde använda min sambos i stället. Jag vägrade. Jag tänkte att jag hade fått en utbildning i Sverige, att landet hade investerat i mig. I gengäld ville jag tjäna landet genom mitt arbete. Men ingen gav mig något jobb.”



MUNA MAGAN

"Om du är svart immigrant kommer du att kollas mer, bli synad i sömmarna. Det är min erfarenhet. Så det är verkligen svårt. Men jag hoppas att fler personer som hör till minoriteter ska starta företag. Däremot har vi en mer diversifierad affärsmiljö nu än för fem år sedan."

VILL INTE LÅTA SIG BESEGRAS AV RASISMEN

Muna Magan är en ung, afrosvensk affärskvinna. Hon har sitt eget bolag för ekologiska hudvårdsprodukter i Afrika och Sverige, med egen fabrik och femtio kvinnliga anställda. Muna säljer sina produkter i hela världen, via internet. Hon berättar att hon som svart kvinna brukade känna sig utsatt gällande rasism, men nu vet hon hur hon ska hantera den.

"Jag är svart och muslim. Jag får erfara rasism varje dag, men jag tacklar den. Jag kompromissar inte med min identitet, och jag står på egna ben. Jag tror det kommer med erfarenhet. Jag låter ingen racka ned på mig. Så när jag går in i rummet ser de mig och hör mig."

"På möten kan man märka någon sorts avund, till och med från vissa som påstår att de är intresserade av att göra affärer med utlänningar. 'Hur kan du vara så stark, hur kan du tala så väl, hur kan du vara det eller det?' De vill placera dig i ett fack och sen vill de inte att du lämnar det. Men när du inte är i det facket längre vet de inte hur de ska reagera eller uppföra sig. Och då svarar de med ilska."

"Men jag tänker att du kan hantera rasismen om du inte tillåter den att besegra dig. Om du tillåter rasismen att besegra dig kan du inte fungera. Om du tillåter den att ta sig in i dig så kommer den att hindra dig från att växa. Så använd

rasismen som ett verktyg för att motivera dig att uppnå något större och göra något bättre."

SVÅRT ÄVEN FÖR ANDRA GENERATIONEN

Natasha Webster, forskare i humangeografi vid Stockholms universitet, fokuserar på kvinnliga migranters företagande och säger att arbetsmarknaden är svårare för immigranter.

"En färsk studie från Stockholmsregionen visar att även andra generationens afrosvenskar har svårt att komma in på arbetsmarknaden på grund av djup strukturell diskriminering och rasism."

"Jag känner många migrantkvinnor som är företagare och som sagt att det var mycket svårt för dem att hitta jobb eller att hitta jobb som motsvarade deras kunskapsnivå. Och därför blev de intresserade av entreprenörskap."

"När man tänker på vad kvinnliga entreprenörer har gjort – startat företag i ett nytt land, på ett nytt språk, i en ny kulturell kontext, trots alla olika sorters barriärer som systematisk rasism – talar det om kvinnors kraft. Svarta migrantkvinnor som blivit entreprenörer är verkligen något att fira och stödja." ■

Skribenten är frilansjournalist och tycker om att skriva om en mängd olika ämnen. Hon vann Turkiska Journalistförbundets pris Journalist Achievement Award 2016. Hon är nyfiken på det mesta och älskar kanelbullar, meningsfulla samtal och att dansa när hon är ensam.

Text Rudeina Mkdad

Översättning Arseniy Lobanovskiy

Jag har alltid haft ett hat-kärleksförhållande till människosmugglare: många flyktingar har räddats och andra har förlorats till sjöss. Jag tror att människosmuggelindustrin kommer frodas så länge det saknas säkra vägar för flyktingar. Jag klandrar krig, kolonialism och global ojämlikhet, men framför allt skyltar jag på vår tystnad. Den gör oss delaktiga, när vi vänder bort våra

blickar eller godkänner det rådande läget, som vore vi livrädda för att vi ska framtas våra privilegier av "de Andra".

Efter 10 år av krig ser jag många Ali och Jasmin i dagens unga syrier. Syrier som tar risken att göra resan över havet, eftersom deras drömmar om ett drägligt liv har blivit levande begravnade under rasmassorna från deras hem.

Den följande novellen är från samlingen Once Upon a Time... Recollection of Patched Memories. De flesta noveller är parodier på syrier som vill lura döden. Karaktärerna vet att de inte kan få slut på kriget, men tänker att de kan motstå dödens nyckfullhet. Snarare än att vara respektlös mot deras lidande, vill jag använda min sarkasm för att beskriva och odödliggöra deras trauman.

SESAM, ÖPPNA DIG!

En gång för länge sedan letade Ali, som var fattig och föräldralös, efter en väg ut ur fattigdomen och ett sätt att gifta sig med sin älskade Jasmin. Det var kärva tider i hans by efter årtal av krig med en grannby, men trots det försvann många män ur sikte och dök upp igen några år senare, förmögna och feta. Så Ali bestämde sig för att hålla ett öga på dem och avslöja hemligheten bakom deras framgångar.

En gång följde han efter Abo Dahab, när denne smög ut ur byn i skydd av nattens mörker. Abo Dahab verkade vara på väg mot bergen. Ali fick se honom stå framför en väldig grotta, som var låst med en stor stenbumling och omgiven av fyrtio män som såg farliga ut. Ali hörde Abo Dahab tala med männen och ge dem pengar, varefter stenbumlingen plötsligt rörde sig och Abo Dahab gick in i grottan och försvann.

Efter ett år återkom Abo Dahab till byn, förmögnare än innan och den här gången med en fru. Ali sökte upp Abo Dahab och frågade honom om grottan. Abo Dahab berättade att grottan utgjorde en förbindelse mellan byn och ett sagoland där människor seglade sina skepp på gylene floder. Men det enda sättet att komma dit var genom

att ge en stor summa pengar åt de fyrtio vakterna. Ali var fattig och hade inget att erbjuda, men var fast besluten att ta sig in i grottan. Jasmin varnade honom för att alla män som försvann inte kom tillbaka. Men Ali ville inte lyssna på hennes varningar, utan bestämde sig för att hitta en väg in i grottan medan de fyrtio vakterna var borta.

Ali smög nära grottan och hörde vakterna ropa: "Sesam, öppna dig!", varefter stenbumlingen öppnade vägen för dem och de försvann. Han väntade utanför i ett par timmar och begav sig därefter fram till grottan och ropade de magiska orden: "Sesam, öppna dig!", och stenbumlingen öppnade vägen för honom också. Han gick in och ställdes inför ett hav av mörker som han var tvungen att korsa.

Jasmine väntade och väntade på honom, men Ali kom aldrig tillbaka. ■

Skribenten är flykting från Syrien och kom till Sverige för åtta år sedan. Nu doktorerar hon i etnicitet och migration på REMESO, Linköpings universitet. Hon hyser ett stort intresse för frågor om migration i koppling till föräldraskap och barnuppfostran i Sverige.

Text Jahanara Nuri

Översättning Marianne Ahrne

PÅ GRÄNS- LINJEN

Bilen körde längs den vindlande, dammiga genomfarten i Dhaka – min lekplats. Dansande, skakande, men utan att välta en enda rickshaw eller dragkärra, cirklade den halvvägs kring den lilla ön, rundade skulpturen av nationalfågeln Doel och tog vägen framför Institutet för Literatur och Kultur, Bangla Akademi. Som om han påmint sin flickvän om en länge gömd hemlighet viskade Shafi: "Jag undrar om det här är en väg avsedd för böcker!" Ängsligt gömd bakom bilens ogenomskinliga glas brast jag i skratt.

Att böcker publiceras på Dhakas gator må låta som ett västerländskt intellektuellt skämt, men det har varit norm att sälja böcker på den här gatan i februari. Vi

levde i evig kulturell salighet såväl som i daglig ekonomisk döds kamp, och vaknade varje morgon i vår historiskt bengaliska anda – att vi inte kommer att ge vika en tum utan att slåss. Sedan tog det inte lång tid innan samma cykel av förtvivlan var tillbaka igen.

Jag hade börjat dagen tidigt. Klockan tre på morgonen vaknade jag av en mardröm, snabbare än en lejonmamma som vaktar sina nyfödda ungar; sjätte sinnet alert och kroppen skälvande. Min sons skrik som väckt mig i drömmen ekade ännu i luften. Plötsligt bröt ljudet av polissirener igenom bruset från den halvsovande staden. Det ringde i mina öron till och med sedan bilen försvunnit. Sedan var det bara mörker och ett kusligt brusande. Det gamla Lalbaghfortet skallade av böneotrop och följdes av

en aggressiv våg av "Allahu Akbar" från moské till moské. Jag satt bredvid fönstret och lyssnade. Tre timmar senare vacklade jag in i bilen. Ljudet av studenter som reciterade Koranen rullade ner för de trånga väggarna i gränderna. Ett under att stadens sångare och musikälskare ännu fascinerades av magin i dessa årstidsbundna sånger, fortfarande förälskade sig under festerna.

Vid Shahbagkorsningen slogs jag av efterdyningarna från 2013, den nationella protesten: hur vi gick med Rajivs döda kropp, det varma vattnet som sprutades från polisbilen i upploppet: arresten. Vi var på polisstationen till två på morgonen, utkämpande vår sista rond med den fientlige polisofficeren – för aktivisters frigivning.

Utanför bilen fortsatte en karneval av hundratusentals kvinnliga arbetare med matlåda i handen, på marsch mot fabriker. I en rytm som paradoxalt nog gick i takt med stadens hjärta, den öppna marknadens anda, och som andades en fri nation fången i utvecklingens tudelade röst – profetisk och politisk.

Bilresan från gamla Dhaka till flygplatsen tog tre timmar och fyrtio minuter, men min väg framåt förblev obehindrad. Med tungt hjärta betraktade jag mig själv, undrande, på tröskeln till världen.

Från motorvägen såg flygterminalen ut som det sista skeppet vid avgrundens rand – i väntan på att lastas med själar vars öden var att utvisas eller välkomnas. Med snudd på hemlängtan i min förtvivlan bet sig tanken fast inom mig att "för ingen utom min lille son har min existens någon som helst betydelse".

När bilen stannade dök min stolthet över den surrealistiska staden upp igen; se, jag har fortfarande en timme kvar! "Tack." Jag såg på Shafi, min pålitlige livvakt och assistent, alltid redo med sin bil, dygnet runt, månader efter månad. Min röst fastnade i halsen när jag såg hans tårfulla ögon. Han ställde aldrig personliga frågor. Osäker på vad mer jag kunde säga slängde jag snabbt upp ryggsäcken på ryggen, drog ut min resväska och gav mig av mot arméofficerarna som vaktade ingången. De kollade passet och steg åt sidan.

När jag skyndade till tullen skrämde jag upp de två vakterna där. De rycktes ur den slumner som omgett dem lika söt som min barndoms mjölkchoklad; två par ögon blixtrade som strålar från små sökljus; en, två sekunder: sådär, nu rörde de sig som ett par figurer gjorda av flirtkolor uppsatta på skakiga pinnar.

Jag gick fort; stegen hjälpte mig att stadigt sjunka ner i betongmagens dämpade djup. Det var inte en dröm som mitt sinne jagade, snarare en strävan: Jag måste vakna ur den här mardrömmen. Och samla mig.

Mannen vid immigrationsdisken var en silhuettfigur; han stod framför en dator som såg ut som en enögd uggla. Precis som atomerna runt oss är likgiltiga för det unika i den mänskliga identiteten, så var också denne tjänstgörande officer. Disken var hög. Hans huvud tycktes vila på överkanten, händer och kropp syntes inte. Jag smälte in i kön som väntade på hans nåd.

Ett klick på tangentbordet intygade att officeren var vaken. Hans kollega stod bredvid. Han såg nyfiket på sin chef och sedan på mig. Tre poliser, till höger om immigrationsdisken, bytte fot.

Lamporna ovanför tycktes intensiva. Passagerare: svarta, vita, bruna, gula; röda och skära, alla upptagna med att besluta till vilken disk de skulle eller i färd med att kolla flygtiderna på displayen.

"Ert namn?" Tystnaden var bruten.

"Jahanara Nuri."

"Vart ska ni?"

"Nepal."

"Flytta er lite till vänster, ansiktet mot kameran här, OK." Klick!

Jag stod där fastfusen framför kameran och tänkte: "Snart är det över."

Officeren glömde mig, som om han aldrig sagt ett ord.

Snart började terminalbyggnaden bli suddig i den täta dimman; bara jag, en liten foton på jorden, gömd i en kokong med en känsla av mörker och förebud. Till och med på den öppnaste plats i staden hade jag ibland fångats av en känsla av att mitt eget land inte var mitt, att min regering kunde arbeta emot mig, att jag inte var trygg.

Jag, en person vars utrymme invaderats, ockuperats, väntade – historierna jag läst, hört, men aldrig upplevt låg ännu framför mig.

Kanske för att bättre se den bild han tagit flyttade officeren sin monitor till vänster. Nästa man kikade fram. Men det var tyst: inte ens ljudet av migrantarbetarna, som glatt passerade medan de tog selfies eller sa adjö, nådde mina öron.

Sex månader tidigare, ett par hundra meter från var jag stod, hade en IS-anhängare sprängt sig själv på landningsbanan. Hur hade han kommit igenom det här stället? Det var den tredje incidenten på en vecka som involverade sprängmedel. IS påstod att det var en seger gentemot avfällingarna. De påstod också att de hade dödat många officerare fastän detta inte stöddes av auktoriteterna.

2013, när A utsattes för ett mordförsök, arresterade polisen honom; skadad och oförmögen att röra nacken. Därefter fortsatte ett systematiskt mördande av aktivister. 2015 vägrade de att ta emot en rapport från min

Vi levde i evig kulturell salighet såväl som i daglig ekonomisk dödsstrid, och vaknade varje morgon i vår historiskt bengaliska anda – att vi inte kommer att ge vika en tum utan att slåss.

aktivistvän Neel, och i augusti samma år dödades han i sitt sovrum av islamistiska extremister. Vi förlorade våra gator, sociala mötespunkter, vänner, jobb, rätt att uttala oss. Representanter för regeringen kallade jihadisterna och rationalisterna samma sak: extremister.

Det var som jag stod i ingenmansland på flygplatsen och adrenalinet förtärde mig. Min själ var på resa genom tiden. Sista gången jag gått till den lokala polisstationen var väntandet där händelserikt. På kvällen tog mig vänner och familjemedlemmar till polisstationen för att rapportera om hoten. Medan jag väntade i timmar tvingade en polis en ung pojke att dansa på ett ben medan han höll för öronen, för att en flicka hade rymt med honom. Mina vänner ringde gång på gång till den mäktigaste personen de kunde hitta för att få dem att ta emot min rapport. När polisen slutligen tog emot den utropade han: "Så vitt jag vet har den sista ateisten som bodde i det här hörnet stuckit, så varifrån kommer du?"

En vinglig, nervös känsla började ta över mig.

Jag tog fram en papperslapp ur fickan. Någon hade gett den till mig och sagt: "Ring mig om du får problem på flygplatsen."

Glittriga flygvärdinnor passerade. I kön såg bengaliska passagerare oroliga ut.

"Vad gör du?" frågade officeren.

"Jag skriver böcker, gör dokumentärfilm och hjälper människor att förbättra sina liv", svarade jag kort.

En aktivistvän frågade mig en gång: "Ska jag berättat för en officer som jag känner om hotet? Det är väldigt osannolikt att vi får reda på fakta, men jag kan försöka." Sedan ändrade hon sig plötsligt. "Nej, så fort vi kommer dit kommer de att veta att vi har tagit ett steg." Det ögonblicket intensifierade den misstanke jag burit på länge: att det fanns folk i "polisbyråerna" som kände till historien inifrån och ut, visste att aktivisterna skulle dödas. Hur många ansvariga officerare vid skilda byråer höll tyst eller tillät i tystnad dödandet? Just då rann ett par droppar svett ner för min ryggrad. Vi var ute på hal is.

Undan för undan krälade en scen från en avlägsen framtid ur mitt minne. Det hade hänt tre månader tidigare: jag tittade på Neels mamma; hennes hår var helt svart och en fjärdedel av mitt eget var grått. Hon kom sakta ut ur den röda byggnaden; så fort hennes blick föll på mig vek sig hennes ben. Med båda händerna tryckte hon tillbaka det skrik som ville ut ur henne, hon lutade sig mot dörren med hela sin kroppsvikt. Fållen på hennes sari som hängde från vänstra skuldran nuddade golvet. Med min juteväska i högerhanden tog jag ett snabbt steg fram för att omfamna henne. "Förlåt!" viskade jag. Vi stod tysta och

höll om varandra; hennes tårar sköljde min kind; kroppen skakade i armarna på mig. Jag räckte över fragment av hennes mördade sons drömmar till henne: certifikat, pass, kläder som hon bett om att få röra, sist vi talades vid.

"Vad skriver ni om?" Den uppenbara frågan var uttalad.

"Romaner, noveller, dikter, artiklar."

"Och ert namn?"

Jag mumlade samma namn igen.

"Jag kan inte hitta er bok på internet."

"Jag har tre kopior i bagaget."

Det började redan innan jag var född: detta sätt att behandla medborgare. Människors frihet var oviss i min region, och den fasa de levde i har blivit episk. Den nya lagen tillät officeren att arresteras utan någon fullmakt. Han skulle kolla. Jag försökte ta mig in i hans hjärna. Men han tycktes svänga som pendeln på stadens stora klocka.

I byxfickan grep min hand, våt av svett, papperslappen och telefonen; osäkert om jag kunde använda dem nu.

De rynkade pannorna, de spända läpparna och de oroliga ögonen hos passagerarna i kön såg ut som en tyst protest. Jag hallucinerade att jag hade förvandlats till Kafkas "monstruösa skadedjur" – kackerlackan som köpmannen Gregor Samsa såg sig själv transformerad till.

"Det ser ut som om ni ska till ett kallt land." Officeren pekade på kappan som jag hade i vänster hand.

"Nepal är kallt i november."

Han såg på sin blå skärm; sedan på mig.

Jag log trött.

Plötsligt flimrade ett beslut förbi i hans ögon; han tog stämpeln och sänkte den på passet; hans assistent vände bort ansiktet. Luften som fastnat i min strupe sipprade ljudlöst ut.

"Tack." Jag grabbade tag i passet.

En månad senare, från den disk där jag stått, arresterade polisen ateisten N när han skulle gå ombord på ett plan till Kathmandu. ■

Jahanara Nuri är författare och frilansjournalist från Bangladesh, mest känd för sin fiktion, sina artiklar och sin aktivism. Hon använder sitt berättande som ett verktyg för att tala sanning och förstärka röster som inte lyssnas på. För närvarande är hon bosatt i Sverige.



ETT HAVS AVSTÅND

Jag vet
även med slutna ögon
Tänker på varje möjlighet
och omöjlighet
Surfar på vågorna över det långa avståndet
Bortom vad som finns eller inte –
Önskas eller inte –
Börjar eller
tar slut
Den bästa känslan är gömd precis invid kanten
Vid kanten, där himlen kysser jorden på havets törstiga mun

Från var jag står till där mina drömmar börjar
Det är bara ett havs avstånd
Bara ett hav

یک دریا فاصله

می دانم با چشمانی بسته
می اندیشم به هر آنچه ممکن یا ناممکن با
باموج سفر میکنم به افقهای دور دست
به هر آنچه هست و نیست
خواستن یا نخواستن
آغازیدن و به پایان بردن
بهترین احساس پنهان شده در افق دور دست است
آنجا که آسمان خط زمین را بر لب تخته دریا می بوسد
از اینجا که ایستاده تا آنجا که رویاهایم آغاز میشود
تنهاییک دریا فاصله است
تنهاییک دریا فاصله

Text Yasmine Nechma

Bild Willy Do

ARVET – INTE EN SJÄLVKLARHET

Mina föräldrar föddes och växte upp i Algeriet. Min pappas första år var i ett kolonialt Algeriet med en pågående frihetskamp, ett Algeriet som i årtal fråntagits sin identitet. Folk berövades sina namn och födelsedagar, sitt språk och sin mark. År 1962 blev Algeriet självständigt på papper – men landets resa till att återfinna sin identitet pågår fortfarande. Algeriets koloniala historia är en komplex och tragisk berättelse. Det är en historia som påverkat min familj i generationer. Som påverkat Algeriet i generationer. Mycket har gått förlorat, men det finns minnen som lever kvar.

När min systerson kom till världen, min kära Ilyas, blev frågan om arv mer närvarande för mig. Då mina föräldrar kom till Sverige i vuxen ålder, från ett land med

fortsatta koloniala spår, finns inte mycket arv på pränt. Nu menar jag arvet en kan ta på, det nedskrivna, det fysiska. Jag hörde berättelser om hur folk kunde följa sina släkträd, hur de hittat förfäders historier, gamla dagböcker och recept. Jag avundades dem. Jag har inget sådant, bara muntliga berättelser och minnen, mina egna och mina föräldrars.

Med generationer av förtryck i min historia är det väldigt viktigt för mig att uttrycka vem jag är – jag vet hur lätt det kan berövas en människa, en grupp. En del av ett lands identitet syns i dess mat, och för mig är det viktigt att berätta historier genom mat. Både lyckliga och smärtsamma.

Maten blir ett självklart medium eftersom mat är vad jag kan bäst, vad jag älskar mest. På så vis

tar jag frågan om arv i egna händer. För arvet är inte en självklarhet när en är ett *third culture kid* med en kolonial historia. Särskilt i vår globaliserade samtid, som dessutom präglas av rasistiska strukturer. Därför blev de nedskrivna recepten och berättelserna viktiga, för mig, för min familjs skull. Jag vill att Ilyas ska kunna hålla mina recept i handen, tillaga dem och minnas våra stunder. Jag vill att han ska kunna berätta om mig genom maten.

Jag startade ett matkonto på Instagram som ett första steg i min berättelse om matarv, @Tatasrecept. En dag hoppas jag att kontot blir något mer. Namnet Tatasrecept kommer från ordet "Tata" som i Algeriet är ett ord för moster/faster. Mitt namn är Yasmine och jag är en Tata.



Mahjouba

12 STYCKEN

INGREDIENSER

olja till stekning

Deg

- ◆ 5 dl vetemjöl
- ◆ 5 dl mannagryn
- ◆ ca 4 dl vatten
- ◆ 1 tsk salt
- ◆ 2 msk olja

Fyllning

- ◆ 6 medelstora gula lökar eller 1 hel stor purjolök, skivad
- ◆ 3 vitlöksklyftor, rivna eller pressade
- ◆ 1–2 msk tomatpuré
- ◆ 1 tsk ras el hanout
- ◆ 1 dl vatten
- ◆ 1 tsk harissa eller chilipulver (valfritt)
- ◆ salt & peppar efter smak

GÖR SÅHÄR

Förbered degen:

- ◆ Blanda ihop alla ingredienser och knåda i ca 10 min tills degen är smidig.
- ◆ Täck bunken med plast och låt degen vila i rumstemperatur medan du gör fyllningen.

Gör fyllningen:

- ◆ Fräs lök och vitlök.
- ◆ Tillsätt tomatpuré och kryddor. Låt karamellisera på medelvärme under omrörning. Tillsätt sedan vatten och låt reducera.
- ◆ Stäng av och ställ åt sidan.

Gör pirogerna:

- ◆ Häll ut degen på mjölat bakbord och dela den i ca 12 delar. Ta en del i taget och rulla ihop och kavla ut den till en rund och tunn platta.
- ◆ Lägg ett tunt lager av fyllningen i mitten och vik ihop de fyra kanterna så att de täcker hela ovensidan. Platta försiktigt ut pirogen.
- ◆ Hetta upp olja i en stekpanna och stek pirogerna på båda sidor tills de blir gyllene och fräsiga.
- ◆ Servera och njut!



Algerisk dolma

4 PORTIONER

INGREDIENSER

Buljong

- ◆ 1 gul lök, hackad
- ◆ 1 vitlök, rivn eller pressad
- ◆ 1 lagerblad
- ◆ 1 tsk ras el hanout
- ◆ 1 l vatten
- ◆ 2 dl gröna urkärnade oliver
- ◆ salt och peppar efter smak
- ◆ olja till stekning

Vegobullar

- ◆ 1 gul lök, hackad
- ◆ 1 vitlöksklyfta, rivn eller pressad
- ◆ 400 g formbar vegofärs
- ◆ 1 litet knippe persilja, hackad
- ◆ 1 tsk ras el hanout
- ◆ 1 tsk paprikapulver
- ◆ salt och peppar efter smak
- ◆ olja till stekning

GÖR SÅHÄR

Gör buljongen:

- ◆ Hetta upp olja i en mellanstor kastrull. Fräs lök och vitlök.
- ◆ Tillsätt kryddor. Fräs med.
- ◆ Häll i vatten och låt puttra i 30 min. Gör vegobullarna under tiden.

Gör vegobullarna:

- ◆ Blanda ihop samtliga ingredienser och forma till bullar.
- ◆ Stek upp tills de är gyllene och placera bullarna på ett fat.

Gör det till en gryta:

- ◆ Lägg vegobullar och oliver i buljongen. Låt puttra ytterligare 10 min på låg temperatur.
- ◆ Servera med en bit bröd och njut!

Text Dionysia Kang

A
S
T
R
A

4
/
2
0
2
0

LETTERS TO MACHO SUPERMARKET PROTECTORS

DEAR SECURITY GUARD AT LIDL,

You followed me. First, I thought “Wow, what a coincidence.” Then I remembered from the lessons about street harassments in different contexts: “When you see a man near you wherever you are, it’s never a coincidence.” I tested you, I went from corner to corner, you were always there. Every time I turned my head your way, you pretended to look somewhere else. I had nothing on me, it was a nice sunny Saturday and I had jogged to the supermarket. I had no bags, nothing. Just my credit card and a thin cotton bag in my pocket. I couldn’t understand. If it was racial profiling, why weren’t you following the two Central Asian-looking men with huge back packs? I got angry. I walked up to you and stared into your eyes. You looked away, yet again. Almost guilty-looking, but also not really. After that you became a little more cautious. You walked at the opposite end of every aisle I was in, eyes still on me. If you were trying to intimidate me from shoplifting, why look away almost like a cat

stealing a treat? You did it because you could.

I laughed it off as a textbook example of an abuse of power crossing the line of race and gender. But that did not take away my trauma. I stopped going there, blaming it on the lack of good quality fresh produce. The few times I went there afterwards, I had friends with me. I saw you, but did not dare look into your eyes. I imagined myself crushing you in a boxing ring: I was infuriated by how you took away my sense of space and safety with merely your white hyper-masculine presence.

Months passed, I was angry and ever helpless.

Eventually, I healed. I saw you again, I wanted to tell you about the impact you’d had on me. But what for? It is not like you haven’t heard about police brutality, job discrimination, and other types of microaggressions against racial minorities in Finland. They are on the news every other day. That news is published to educate you, a white Finn, about the

experiences of minorities. Just like this magazine. So there really is no point in saying what has been said so many times. C'est la vie.

So yeah, you know? I am well and good now, but it would be nice if you

stop this habit of yours. Even if you are feeling attracted to people, don't. There's nothing sexy about it.

Warm wishes,
Dionysia

DEAR CASHIER AT K-MARKET,

You sprung from behind the counter, leaving a long line of customers waiting to pay, to stop a patron walking towards the self-checkout with a basket. Your hand dove into his basket and took out a bag of frozen seafood, then you spoke to him loud enough for everyone to hear.

"You are stealing this."

"What? No. I was going to pay"

"You are going to pay for eight times of this."

"Eight?!"

"Yes. You have stolen eight bags of this in the past. I know it."

"What? What are you talking about?!"

"Maybe not eight times, but I know you have stolen this before in the past. I know you."

He looked at the cashier bewildered.

"I will call the security. You wait here."

Everyone was watching. Shocked. I was shocked by the cashier's confidence to make such an accusation, humiliating this South Asian-looking man at the top of his white manly Finnish-accented English, without being able to show any evidence. "I know you have stolen this before..." rang in my ears for the rest of the night. "I know. I know you".

"Do you really," I wondered. "Can you really tell non-white people

apart? Or are we merely 'East and Southeast Asian', 'African', Middle Eastern', and 'Indian', just as restaurants call all dishes seasoned with soy sauce 'Asian'? Did you know that kicap is different from Kikkoman soy sauce? Did you know that falafel is not just a tasty vegan option at kebab pizzerias, but a friendly banter between different countries over who makes the best?" I digressed, I got hungry while thinking about appropriated food culture.

Is he a thief or not? It doesn't matter. One is innocent until proven otherwise. Yet there you are making such an accusation, humiliating him before presenting any evidence to him and the onlookers, as if it was already a court trial. I have seen white shoplifters apprehended in other supermarkets. It was always quiet and discreet, respectful. Guilty or not, this man deserved the same quiet and discreet request to cooperate in an investigation. Not a spectacle. I wonder if you truly believe that the spectacle you are stirring makes you a saviour, saving god-knows-who from the 'brown man'.

Warm wishes,
Dionysia

Who are these publications meant for? The ones experiencing it, or the ones perpetrating it? It is never specified.

What I saw and experienced in grocery stores shows that these occurrences are part of everyday life, and not just for me. News and academic articles use jargon to describe these experiences, such as 'systematic racism', 'racial profiling', 'racial fetishization', etcetera. Who are these publications meant for? The ones experiencing it, or the ones perpetrating it? It is never specified. Repeatedly reading about such 'knowledge' of my experience may be cathartic, a validation of my experiences. But this feeling does not last long. Whose validation am I subconsciously seeking through these dominant knowledge mediums? Who are these writers trying to inform or educate? Not me. Reading about the brutality and discrimination faced by racial minorities keeps me in my place, a place of fear and

with a lack of hope. Here, I make it clear. It is for the white men asserting their presence in supermarkets, and for you, predominantly privileged white Nordic readers.

I have learnt that whenever I talk about struggles and stop there, it is addressed to the white privileged audiences. It is almost like poverty porn. Advocacy takes the privileged as the centre of reference. Did they hear our screams of pain and anger? Did we craft the message politely enough? Are we convincing?

When we talk amongst ourselves about our struggle, my community ends the conversation with resilience, strategies, and hope. We talk about big and little wins whenever we can. Good news gives us hope, even if it is just one among 1000 people in the community who made it in the mainstream. Good news tells us

that we do have a place outside. We do not have to be kept in place. We do not need to be in fear. We rest in our place to heal, then take the chance to matter outside. We do not just stop within the space approved by the privileged. We celebrate and love ourselves more.

I love you so much and you deserve the best, my fellow siblings feeling oppressed. My love may be imperfect, but I am trying, because we deserve tender loving care and equal treatment. ■

Dionysia is a cis-hetero woman who looks both East and Southeast Asian, depending on who you ask. In her first home country, she belongs to the dominant race group. She is still getting used to writing for the public.

Text Daria Krivonos

Bild Shareef Askar

DEN VITA NATIONEN OCH ANTI- RASISTISKA LÄRDOMAR FÖR FEMINISMEN

Översättning Mathilda Åman



FANTASINS FUNKTION OCH "RÄDSLAN FÖR LÅGA TAL"

I den offentliga diskussionen om migration ses migranter ofta som outsiders som ska styras av integrationspolicyn och immigrationskontroll. De bär ensamma ansvaret för att integreras, assimileras och bli en del av den antaget homogena nationalstaten. I det offentliga samtalet beskrivs migration med adjektiv som "ny" och "utan motsvarighet", vilket skapar en emotionell regim av rädsla för att förlora nationens stabilitet och varaktighet.

Framställandet av migrerande kroppar som något som "medför multikulturalism" osynliggör den enorma ansträngningen som ständigt mobiliseras för att producera och upprätthålla denna påhittade nationella homogenitet. De våldsamma historier som är centrala i dessa processer blir ännu svårare att diskutera i den finländska kontexten, eftersom man ofta uppfattar att landet står utanför den globala historien av rasism och kolonialism. Orättvisa och diskriminering tillhör inte den idylliska bilden av en fredlig nordisk nation.

Det finns dock ett akut behov av att slå hål på en av de centrala myterna som strukturerar vår förståelse av migration och den finska nationen: fantasin om Finlands etniska och kulturella homogenitet. Tanken om exceptionell homogenitet osynliggör historien av assimilerande och förtryckande statliga åtgärder riktade mot ursprungsbefolkningen och historiska minoriteter. Ordet fantasi är motiverat här, eftersom det konstanta fantiserandet om tillhörighet till vithet, Europa och det globala väst är så centralt i detta nationella projekt, vilket producerar betydande materiella och våldsamma effekter.

Den populära logiken gällande migration och den finska nationen är följande: om Finland alltid har varit en homogen vit nation är rasism ett nytt fenomen, som är resultatet av en nylig ökning av icke-vita migranter.

I motsats till populära narrativ om det "nya" i etnisk och kulturell mångfald finns en besatthet av vithet och

ett månande om dess renhet i kärnan av nutida västerländska samhällen, även Finland. Kopplingen mellan nationen, etnicitet och myten om nationell homogenitet måste kritiskt granskas när diskussionen om "rädslan för låga tal" förs, för att låna antropologen **Arjun Appadurais** ord. Visserligen utgör antalet utlandsfödda endast sex procent av Finlands befolkning, vilket är det lägsta talet i Norden. Ändå är det inte siffran i sig, utan en synlig närvaro av icke-vita kroppar som utgör ett hot gentemot nationens självklara vithetsnorm. Jag framhåller att det finns betydande lärdomar att inhämta, inte enbart i förståelsen av migration, utan också för antirasistiska feministiska kamper, om vi tar historierna om att bygga en vit nation på allvar.

FINLAND, EUROPEISKHET OCH VITHET

Vilka är då historierna bakom denna vithetsnorm som tas för given, och till vilket pris har Finland och västvärlden uppnått denna vithet?

Trots att det har blivit mer eller mindre självklart i det samtida rasifierade synfältet att sammansmälta vithet med europeiskhet i offentliga diskurser, borde vi kritiskt omforma vår förståelse av vithet till ett socialt situerat fenomen (inte ett biologiskt eller fenotypiskt!), skapat genom specifika historier och geografer. Historiskt uppfanns vithet i samband med Europas koloniala erövringar, genom att beteckna de koloniserade Andra som "icke-vita", "vildar" och "primitiva" för att exploatera deras mark, resurser och arbetskraft. Européer rasifierade vithet och förvandlade det till ett fetischerat objekt för att legitimera kolonial dominans. Att koppla den exklusiva rättigheten till vithet till européer krävde också exkludering och marginalisering av icke-europeiska former av vithet, så som till exempel vithet i Kina eller Mellanöstern.

Även om Finlands inblandning i de koloniala erövringarna inte är jämförbar med de stora kolonialmakternas,

finns det många kopplingar som påvisar en önskan om att tillhöra vitheten och den västerländska kulturtraditionen. På grund av Finlands osäkra position i uppdelningen mellan öst och väst och i den europeiska vitheten har avståndstagandet från de egna icke-vita Andra varit ett viktigt sätt att göra anspråk på tillhörighet till Västeuropa. Finländare blev tilldelade en lägre status i den rasifierade hierarkin skapad av 1700- och 1800-talens vetenskapliga rasism, som kategoriserade finländare som icke-vita och icke-europeiska. Det ledde till att finländska forskare utarbetade starka motargument, många innefattande rasifiering och förtryck av samer, för att bevisa att finländare var vita och europeiska. Till exempel gjordes många studier i fysisk antropologi där samers skallar mättes. Samerna blev särskilt förtryckta och stigmatiserade med hänvisning till deras antagna "primitivitet" och nomadskap.

Det är viktigt att minnas att Finland är en nationalstat byggd på samernas mark. Den finska statens deportation av migranter borde tänkas om med tanke på att staten själv ockuperar andras mark.

Finländskhet, i motsats till ryskhet eller österländskhet, konstruerades gradvis under skapandet av Finland som en självständig västerländsk nation. Denna historiska utveckling och dess gränsdragningsprocesser påverkar fortfarande Finlands största migrantgrupp i dag, nämligen ryskspråkiga personer. De blir rasifierade, det vill säga tillskrivna karaktärsdrag som är definitivt annorlunda än den finska majoritetsbefolkningens, som Finlands österländska Andra och inte-helt-vita subjekt. Hänvisningarna till deras uppfattade österländskhet upprätthålls för att porträttera dem som traditionella, våldsammare, beroende av auktoritarism och mindre moderna Andra.

Tanken om ras som en hierarkisk indelning av populationer och rasism som exkluderande praktik utgör inte ett undantag för den antaget icke-rasistiska nationen, utan formade i själva



verket Finlands nationskap. På många sätt baseras det dominerande narrativet av Finland som en homogen stat på assimileringen av romer och samer, till exempel genom att deras namn under en period ändrades till mer "finskklingande". Finlands förmodade etniska homogenitet är alltså inte en naturlig omständighet, utan en produkt av ständiga ansträngningar och nationsbyggande process. I dag är polisnärvaro och daglig etnisk profilering i offentliga utrymmen verklighet för många människor som rasifieras som icke-vita. Detta legitimeras ofta av majoritetsbefolkningen genom hänvisningar till att upprätthålla ordning eller till och med att ta hand om icke-vita personer. Det är i denna kontext som "extrem vithet", det vill säga vithet associerad med högerextremism och de politiska utkanterna, och "vanlig vithet", den osynliga norm som genomsyrar det vanliga och vardagliga Finland, borde ses som en del av samma maktstruktur, vilket vi kan lära oss av **Minna Seikkulas** forskning.

När denna historiska investering i skapandet av nationell homogenitet och vithet väl tas på allvar är den så kallade "flyktningkrisen" bättre förstådd som "den vita hegemonins kris", som sociologen **Suvi Keskinen** föreslår.

JÄMSTÄLLDHET OCH DESS SEXUALISERADE ANDRA

Förutom den icke erkända vithetsnormen är Finlands nationella projekt också centrerat kring idén om exemplariska prestationer i jämställdhet. Trots höga siffror gällande våld i nära relationer och konsekvent ojämställdhet på arbetsmarknaden är det dominerande

narrativet om finskhet att jämställdhet redan har uppnåtts. Hurudana lärdomar kan antirasistiska feministiska projekt dra om historisk och nutida rasdiskriminering beaktas?

Medan jämställdhetsprojektet är väsentligt att bedriva, måste vi samtidigt vara uppmärksamma på hur den nationalistiska konstruktionen av detta projekt ytterligare kan stärka den vita nationens gränser. Det finns omfattande bevis för hur den feministiska agendan blivit kapad av högerextrema och invandringskritiska aktörer och partier – ett fenomen som **Sara Farris** beskriver som "femonationalism". Jämställdhet, kvinnlig frigörelse och hbtq-rättigheter kan användas för att reproducera samhällsliga hierarkier där västvärlden leder de "bakåtsträvande Andra" till en progressiv framtid, samtidigt som de blundar för sitt eget våld och sin egen ojämlikhet. Kamper för jämställdhet och sexuella rättigheter blir då åtskilda från kamperna förda av icke-vita. I dessa normativa diskussioner om nationskap i Finland framställs ofta unga migrantkvinnor som symboler för det våld och förtryck som antas känneteckna familjer med etnisk minoritetsbakgrund.

I min forskning om rysktalande migranter i Helsingfors reflekterade många ryska kvinnor kring hur de sexualiseras och framställs som exotiska och sexuellt tillgängliga kvinnor "från öst". Det här stigmat leder till stora ansträngningar från deras sida för att uppvisa sig själva som respektabla kvinnor som anstränger sig för att kontrollera sitt yttre. Faktum är att de får känna av sin ryskhet i Finland genom

"prostitutionsstigmat", som **Anastasia Diatlova** också diskuterar i sitt akademiska arbete. Men framför allt är det viktigt att notera att det ofta var finska kvinnor som kommenterade deras utseenden som för feminina och överdrivna, som resultat av "förtryck" och "patriarkal kultur" från vilka de ryska kvinnorna antogs komma. Samtidigt som de uppfattas komma från en patriarkal kultur är det just dessa kvinnor som kommer till Finland som au pairer och tar hand om städning, barnpassning och hemsysslor och således befriar vita majoritetskvinnor från hushållarbete.

"Prostitutionsstigmat" är självfallet en kollektiv erfarenhet bland många kvinnor, vilket är ett resultat av patriarkal kontroll av kvinnlig sexualitet och reproduktion. Men det framgår också hur nationella och vita kvinnor själva blir utövare av denna sexistiska ideologi genom att stigmatisera migrantkvinnor och icke-vita kvinnor. De trångsynta och exkluderande idéerna kring hur en frigjord finländsk/nordisk femininitet ska se ut kan ytterligare förstärka rasifieringen av de sexualiserade Andra, som inte antas passa in i det nordiska projektet om jämställdhet och kvinnlig frigörelse. När vi utför feministiskt arbete och aktivism bör vi vara uppmärksamma på hur vi kan bli medskyldiga till att förstärka den vita nationens gränser. ■

Skribenten är en sociolog som jobbar med frågor kring genus, migration, kolonialism, rasifiering och arbete, med fokus på post-socialistisk migration. Hon doktorerade vid Helsingfors universitet 2019.

Diatlova, A. (2019) *Between Visibility and Invisibility: Russian-speaking Women engaged in Commercial Sex in Finland*. Doktorsavhandling, Helsingfors universitet.

Farris, S. (2017) *What is 'femonatio-*

nalism'? Open Democracy: Free Thinking for the World.

Keskinen, S. (2018) "The 'Crisis' of White Hegemony, Neonationalist Femininities and Antiracist Feminism". *Women's Studies Interna-*

tional Forum, 68: 157–163

Seikkula, M. (2019), "(Un)making 'extreme' and 'ordinary' whiteness: Activists' narratives on antiracist mobilisation in Finland", *Sociological Review*, 67(5): 1002–1017.

Text Ioana Țișteea

AUTO-ETHNO-GRAPHY OF GENERATIVE SHADOW WORK

'INTEGRATION' AND WHITENESS

I came to Finland from Romania in 2015 as a 'love migrant' and enrolled in migrant integration training, as suggested by the unemployment office. The training consisted of one-year daily courses on Finnish language, 'culture', and work life coupled with job practices, and was designed to prepare students for further secondary or vocational education or for employment. I later enrolled in a PhD program to write about my experiences of still grappling with the complex terrain of the impossibilities of 'integrating'. This piece is an autoethnographic reflection, on the reproduction of whiteness in my experiences of attending the migrant integration training and doing my job practice in a reception center for asylum seekers, as well as on my research practices during the early stages of my doctoral studies.

Integration practices in Finland are based on inclusion/exclusion discourses shaped around a constructed 'other', who needs to learn how to fit within an imagined norm shaped around a constructed 'self'. The norm into which the 'other' should 'integrate' may be described as 'proper Finnishness' or whiteness, which is reproduced by integration practices as a form of positive aspiration taught through formal schooling, yet never fully reached. Whiteness is not just about skin color but also about upward social mobility

toward the habitus of the white cosmopolitan body, by inhabiting or passing as such a body, or internalizing its style to varying degrees. One may approximate the style of the white Finnish cosmopolitan body, even successfully at times, but the unfinishable process of 'integration' may follow like a shadow.

AUTOETHNOGRAPHY

With an "autohistoria-teoría" approach to autoethnography, coined by **Gloria Anzaldúa**,¹ I use my life stories reflexively and develop deep analytical insights with which I theorize my lived experiences against broader societal discourses. My use of autohistoria-teoría is characterized by shadow work: I examine repressed and disowned parts of my identity and connect them with collective societal wounds. These disowned parts reflect conflicting views within my own thinking on racialization, whiteness and gendering. Rather than ignoring and alienating them, I befriend and examine them with the hope of generating insights with broader collective resonance. To befriend my shadows, I craft three characters and a self-parodying script. Each character has her own particular voice, mode of playing with text and language, and of performing her perceived identity. They show how identity is multiple, decentered, and assembled.

One may approximate the style of the white Finnish cosmopolitan body, even successfully at times, but the unfinishable process of 'integration' may follow like a shadow.

1 Anzaldúa, G. (2002). Now Let Us Shift ...Conocimiento...Inner Work, Public Acts. In Anzaldúa, G. & Keating, A. (eds.) *This brid-*

ge we call home: Radical visions for transformation. New York and London: Routledge, p. 540-579

In Finland
Students and teachers are equal
Foreign students may not understand this
In their home countries the teacher is an Authority
says
the Teacher.

Asylum seekers living in the reception center have to clean the office spaces, schools, and toilets as monthly work duties. If they fail to complete their duties, their monthly allowance is cut by 30%. My work supervisor told me to supervise residents, check if they have cleaned properly, and report back to her so she can write in their files if they completed their work duties. I feel so embarrassed when doing this, particularly toward elderly residents. Once my supervisor told me to call back one resident because she had not cleaned well enough. When I went to her place, her roommates told me she was sleeping. My supervisor then said to check if she was indeed sleeping. I refused. I felt outraged at how my supervisor infantilized residents.

There are days when the class environment feels infantilizing, particularly for students who have already been through many years of education. What kind of support could be made available for those days when the stress becomes heavy?

Teacher1: I think it's a question of attitude to go along with what is provided. We also don't quite have the money to employ a psychologist, so it sounds a little utopian to me.

Teacher2: You know we have students who suffer from deep trauma, who have arrived here from war zones. These are difficult to handle, because the traumas don't ever go away, and that has a deep influence on the person.

Every morning
the Teacher writes down who
was absent,
late, how late
and why
Again, I
was late for class
I ask the teacher why
this practice
Her response
baffles me
If the student can't be on time
for school
How will they be on time
for work?

Research says that Finnish employers do not value foreign university degrees. Do you think this is just?

Teacher: Sadly, sometimes our students have special skills that Finns don't have, like degrees in fields of expertise that are rare in Finland. Sometimes I feel that Finns don't know how to harness the know-how of our immigrants. It's a kind of risk-taking attitude: You have this skilled foreigner who is a bit of a mystery card, versus this Finn who is a safe bet, and many would not take the gamble, ending up with the safe bet. Maybe there is this attitude of thinking that Finnish education is so high quality that foreign universities cannot compare... It can also depend on the student's home country.

It's women's day
Why are women amazing?
asks the teacher

Men need women
 Women are beautiful
 Women give birth and raise children
 Women take care of family aspects
 Women are good mothers, wives,
 sisters, friends

I'm happy I got to meet a few women living in the reception center. They were shy but very welcoming. The Finnish social workers rarely come to visit them. They were curious about how I came from Romania to Finland. They liked my openness and friendliness, and said I was more like one of them. They rarely leave the house, unless the center organizes something for the women. I admire the care they put into preserving their customs regarding clothes, aesthetics, and praying.

Women are more caring
 It is easier to make plans with women than with men
 Women have multiple skills and can multitask
 Women are reliable, flexible, often talkative
 Women live longer.
 A sense of hopelessness overwhelms me
 So much pressure
 So many expectations
 From being a woman
 Some students need
 Gender equality education.

The Finnish welfare state's ideology is rooted in egalitarianism and universality and is discursively built on equal rights, particularly gender equality. This institutionalizes exclusions of so-called 'patriarchal' migrants and generates an emancipatory agenda targeting women migrants racialized as non-white and European women of colour including Roma women, as well as white-passing working class Eastern European women, with caregiving, domestic and cleaning employment.

The colonization of the Sámi indigenous people in Finland initially relied on religious education from Laestadian missionaries. They erased Sámi cosmology grounded in land-based spirituality, reciprocity, gender and sexual complementarity, and female deities. Laestadianism reprioritized men within society. The centrality of female deities and women's roles as strong community members was common to many indigenous people worldwide.

Discourses of gender equality and progressive sexuality are embedded in the curriculum for asylum seekers. Internalizing these discourses is a requirement for becoming employable subjects. They are therefore used as an instrument of power constructing and maintaining 'east'-'west' divides between so-called 'progressive' and 'backward' populations.

We discuss gay rights.
 The Northern part of Finland is less welcoming to gays
 than the Southern part, says
 a newspaper article
 due to religious conservatism, like
 Laestadianism.
 A few classmates also oppose gay rights
 They need LGBTQIA+ awareness education.

The 'white victim' and the 'white savior' are two faces of the same coin. The former distances herself from her 'subjects' while the latter positions herself closer to them, but both maintain the difference perpetually reaffirmed.

THEORETICAL INSIGHTS

A white migrant in integration training takes self-victimizing notes to cope with the loss of her privileges. She arranges her notes into a poem for an enhanced artistic effect, to impress her readers. She is stuck in a loop, the repetitive story of her own victimhood. She is enacting fragility and vulnerability to mask the position of privilege she has occupied most of her life and to evoke sympathy in her readers. She performs the role of a 'white victim' who collapses binaries by simultaneously playing both the vulnerable and the vicious, the victim and the oppressor. She emerges as a highly educated, cosmopolitan migrant with a cautionary tale, warning Finland of the pitfalls of integration training. She sees herself as somehow distinct from her classmates, as if she accidentally landed in that classroom. She hopes her insights and discoveries will 'enlighten' her teachers and classmates. In enacting this character, I witnessed her privilege by parodying her ignorance.

The trainee contributes with short stories that cut through the poem by the 'white victim'. She chose the reception center for her job practice out of an anthropological curiosity. After observing that most of her classmates were refugees, she took the next 'natural' step – observe the lives of asylum seekers before they receive their residence permits. She feels welcomed in the reception center; residents read her as not Finnish, but as in-between European and Middle Eastern – almost one of them. She sees this as her ability to shape-shift, to be at home in multiple worlds. She also sees herself as a 'savior', taking residents' sides against what she perceives as unjust practices by the social workers. However, she fails to see that she Orientalizes the people she observes while also placing herself close to them and thus subsuming

the other within the self. She reflects the themes of appropriation, objectification, selfing, and othering.

The 'white victim' and the 'white savior' are two faces of the same coin. The former distances herself from her 'subjects' while the latter positions herself closer to them, but both maintain the difference perpetually reaffirmed.

A 'wannabe' researcher interviews her language teachers with a plan to apply for doctoral studies. Then she enrolls in a PhD program and presents preliminary analyses in conferences. She selects sections from the interview transcripts and conference presentations to comment on the other characters' accounts. She acts from a position of moral authority, positioning teachers and social workers as complicit with the power structures that regulate migrants' lives, but fails to see her own complicity as a privileged EU migrant. The 'wannabe' researcher exposes how one may internalize and perform academic discourses unreflexively. With her analytical voice, she perpetuates power by exerting authority and claiming to be *the* voice of knowledge. Her text boxes are self-contained accounts that speak within the box, reflecting tendencies in research to represent containable, knowable, and fixed subjects. With her, I highlighted the importance of resisting the inner need for mastery, of being bold enough to do something badly, and thus questioned ideas of authority and authenticity.

SO WHAT?

In enacting these characters, I stayed with their contradictions, faced their biases, and questioned whose right it is to tell which story. Engaging with the repressed, disowned parts of one's life stories, with the risk of 'self-exposure', may enable personal and collective healing and transformation. ▀

Text Fakhri Barzandeh

Översättning Meta Ottosson

Det finns saker man inte kan ta med sig
längtan efter mamma och er
har jag ständigt burit med mig
men det finns saker som blir kvar

Man kan inte samla ihop
sin hemstads vattenpölar
eller bilden av snabbt rinnande leriga små bäckar
och ta dem med sig till andra sidan jorden

Man kan inte ta med sig hundarnas skall
under kalla vinternätter
och ljudet av regnet som

piskar mot husgaveln
eller fisklukten från Sheitan Bazaar
till andra sidan jorden

All blir kvar när man lämnar sin hemstad

Jag önskar att min börda inte blev så tung
när jag måste lämna så mycket kvar
och
ge mig iväg

Ur diktsamlingen *Sparven som har byggt bo i min strupe*

شعر فخری برزنده

ترجمه متا اتوسون

بعضی چیزها را آدم نمی تواند با خودش ببرد
دلتنگی بار همیشگی من است،
مادرم و تو.

اما بعضی چیزها جا می مانند.

آدم نمی تواند

چاله های پر از آب باران شهرش

را بزند زیر بغلش

و ببرد آن طرف دنیا

و حظ کند از نگاه به آب گل آلودش

نمی توان صدای عوعو سگ ها

در شب های زمستانی را برد

نمی شود صدای باران

روی حلبی خانه را برد

بوی زمخت ماهی شیطان بازار را

همه چیز جا می ماند

خدا کند بارم سنگین نشود

وگر نه

خیلی ها را باید بگذارم

و بعد بروم.



ETT KÄRLEKSBREV FÖR OSS, TILL OSS

Text Leila Inanna Sultan

Bild Andy Allen-Olivar

Nioosha Shams har med sin debutroman författat en kärleksförklaring till karaktärer, berättelser och därigenom också läsare som länge osynliggjorts inom stora delar av den svenska litteraturen. Vi möts i ett samtal om sökandet efter ett hem, stolthet inför ursprunget, omvälvande kärlek och om såväl den styrka som sårbarhet som driver våra val.

Bland det första jag tänkte när jag började skriva boken var att den skulle vara något som jag själv hade behövt när jag var 15, och att jag sett hur andra som är i den åldern nu verkligen törstar efter de här berättelserna. Men jag såg det inte som en *plikt* att skriva om det här, det är ju också det här jag *vill* skriva. Dessutom kan det hjälpa till att fylla ett tomrum som definitivt fortfarande finns i litteraturen och ungdomslitteraturen. Det finns så många fler berättelser som måste berättas om samma sorts personer.

Stockholmsbaserade författaren **Nioosha Shams** har studerat skrivande vid Ölands folkhögskola och Biskops Arnös författarskola. Utöver publiceringar av både opinion och prosa har en av hennes texter belönats med Tensta konstalls textpris. För närvarande jobbar hon, vid sidan av arbetet med nästa bok, som lärare på Kvinnofolkshögskolan i Göteborg och som textsamtalshandledare på Skrivarakademien i Stockholm. Debutromanen *Om det regnar i Ahvaz* gavs ut på Bonnier Carlsen i juni och kretsar kring Ava som precis innan studenten möter sin första riktiga kärlek i den spännande och undanlidande Nadja. Samtidigt märker hon hur lillebrodern Ashkan börjar förändras, vilket orsakar känslor av både frustration och ansvar.

Ava ger uttryck för stormande kärlek och styrka, hopp och förtvivlan, ömhet och oro. "En fucking panter, en *palang* sprungen ur Ahvaz torra jord" – så beskriver hon sig själv. För mitt inre ser hon ut att spraka av kraft.

– Jag ville skriva en väldigt stark huvudkaraktär som är tjej, lesbisk och blatte och som äger alla de här grejerna. Det har känts viktigt att skriva starka ungdomskaraktärer eftersom så många ungdomar ju är sådana, men inte får se det representerat i litteraturen. Att skriva den typen av karaktärer

kan förhoppningsvis också ge styrka till de som inte känner sig lika säkra.

Vi talar om hur styrka kan representeras, och reflekteras mellan litteratur och verklighet. Att vara queer och samtidigt blatte positioneras ofta mot varandra som två saker som inte kan samexistera i en och samma kropp, i ett medvetande – fastän vi är många som med vårt varande vittnar om att detta visst är möjligt. I Shams roman får huvudpersonen Ava husera både queer- och blatteidentiteten. Jag frågar författaren hur hon tänkt kring intersektionen mellan queerhet och ursprung i boken.

– Jag tänker dels att det handlar om hur man beskriver det: jag skriver ju inte för den vita straighta blicken, utan på ett sätt som kanske gör att folk som liknar mig i sina tankesätt kommer läsa med en blick där de utgår från att alla är och kan vara båda de här sakerna, och mer. De flesta i min bok representerar queerhet och icke-vithet på olika sätt, och de umgås med varandra, för det är så verkligheten ser ut.

Kraften i att beskriva denna verklighet blir också tydlig i skildringen av familjens acceptans av Avas identitet som lesbisk.

– Det var så jag upplevde att komma ut och jag ville berätta den historien för jag har själv typ aldrig hört den, förutom från vissa vänner. Det är för det mesta en väldigt negativ ton när man pratar om att komma ut för föräldrar med ursprung i Mellanöstern, som om de alltid är på ett visst sätt. Därför har det här perspektivet varit viktigt att lyfta, också för att jag har velat att familjen och relationen till föräldrarna ska vara det tryggaste i Avas liv.

Föräldrarna, deras historia och berättelserna om Ahvaz och dess fikonträd finns ständigt i Avas medvetande. Shams beskriver hur detta kan vara en källa till styrka och ett sätt att

både ge och ta tillbaka en förvägrad stolthet kopplad till ursprung och den kultur, det språk och de namn som hör ihop med det:

– Jag ville visa kärleken och ömheten som Ava har för sin familj – vilket i förlängningen innefattar Iran, kulturen och språket. Jag tänker att det är underförstått att de i familjen alltid pratar persiska med varandra, för om de inte gör det så står det tydligt utskrivet. Det känns ganska orealistiskt att man skulle prata svenska med sina föräldrar, så som det ofta skildras i filmer och serier, speciellt om man har två föräldrar från samma land.

Språket, det talade och det sinnliga, spelar en tydlig roll också i den intensiva förälskelse Ava upplever när hon träffar Nadja – en förälskelse som på många sätt blir ett utlopp för sökandet efter känslan av att hitta hem. Shams beskriver hur Ava och Nadja delar ett tillstånd av ärvda minnen, ärvda arv som sällan ges rättmätig plats i den kontext som de båda lever i till följd av föräldrarnas flykt till Sverige. Det är ett tillstånd som inte riktigt går att beskriva för den som står utanför det.

– Nadja uttalar ju Avas namn på rätt sätt, så som Avas familj uttalar det. Inte ens hennes bästa vänner uttalar det så. Så deras koppling har absolut att göra med att de delar liknande erfarenheter, bortsett från att vara queera, säger Shams och fortsätter:

– Ava kanske ser Nadja som någon sorts spegling av sig själv, på samma sätt som läsaren kanske kan se dem båda som speglingar av sig själv.

Den samhörighet Ava känner med Nadja kan, enligt Shams, bidra till att känslorna blir svårare att släppa – trots stunder av förvirring och förtvivlan. Kanske blir det så när kärleken är förenad med att hitta hem genom varandra.

Sökandet efter ett hem, en spegling eller samhörighet är också närvarande i boken ur Avas 15-åriga lillebror Ashkans perspektiv. Ava märker hur han börjar förändras och ta avstånd genom att prata svenska hemma, umgås med vänner som familjen aldrig får träffa, skolka och låsa in sig på sitt rum. Jag frågar Shams vad Ashkans sökande bortåt kan grunda sig i, varför han drivs i en destruktivare riktning. Hon beskriver hur ett sådant vägval i själva verket kan vara uttryck för en smärta, vilken de båda syskonen hanterar på två helt olika sätt. De motstridiga känslor som kan uppstå i förhållande till en utsträckt upplevelse av migration, flykt och exil kan alltså ta sig i uttryck i en konflikt mellan stolthet och assimilering. Där Ava känner stolthet inför namnet hon fått av sina föräldrar, blir Ashkan istället glad över det assimilerande smeknamnet "Ash". Detta kan enligt Shams bero på en sorg grundad i bland annat ärvt trauma från det föräldrarna buri på, men också sorg över rasism och mikroaggressioner – saker som de kanske inte ens tänker så mycket på men som ständigt drabbar dem.

– Ashkan omvandlar sorgen till ilska, medan Ava omvandlar den till ömhet, eller kärlek. Det kanske handlar om

en sorts ensamhet, där Ava nog är en person som har väldigt lätt för att öppna sig för och prata med människor, att ta plats och söka sig till andra – medan Ashkan som inte är sådan istället håller allt djupt inom sig och får mycket svårare att bearbeta sina känslor och trauman. Han känner därför att han istället vill vara med svenskar, vill vara svensk, och inte tänka på allt det där jobbiga. Det blir en genväg för honom, att söka sig till ett sammanhang där han kan få vara med genom att utföra handlingar, prestera, eftersom han inte får vara med på något annat sätt.

Trots den rasism som färgar Ashkans val och liksom i verkliga livet genomsyrar det samhälle som bokens protagonist figurerar i, har Shams till stor del låtit dem röra sig med agens och makt i rum som annars hade kunnat präglas starkt av rasismens begränsande mekanismer, såsom mikroaggressioner eller vita skönhetsideal. I detta avseende menar Shams att hon på något sätt skrivit sin egen utopi:

– Uttrycken för rasism finns hela tiden, men karaktärens utopiska sätt att vara på, och deras sätt att vara som kollektiv, gör att det där inte tränger in. Den typen av saker och situationer blir bara ett litet irritationsmoment som de alltid kan ta sig förbi. Och så kanske det hade varit i en utopisk värld, där sådant inte hade behövt vara så utmattande. Att istället få lov att tänka på saker som man kan tänka på när man inte behöver tampa med allt det här andra.

Jag frågar om det varit ett medvetet val i skapandet av en utopi att inte heller gå in på detaljer kring vilka specifika krig, flykter och revolutioner som omnämns. Shams förklarar:

– Det har varit för att det är *deras* universum, och det jag skrivit är till den läsaren. Då behöver man inte specificera, eftersom det för den läsaren är underförstått vilka och vad man pratar om – på samma sätt som en massa annat i boken som inte förklaras. För om man förklarar så förklarar man för en annan läsare, eller en annan blick. I det här sammanhanget måste man istället förklara att någon är vit, liksom, för det är inte utgångsläget.

Att denna blick är den som får rum att råda är något som länge lyst med sin frånvaro i stora delar av svensk litteratur. Avslutningsvis frågar jag om Shams upplever att upprättandet och omskrivandet av ett sådant perspektiv hör samman med hur hon ser på sitt syfte som författare.

– Det har alltid varit väldigt viktigt för mig vilken läsare det är jag skriver till, och att allt jag skriver på ett sätt ska vara som ett kärleksbrev – även om det kan få vara en massa annat också. Framst tänker jag, i allt mitt skrivande, att jag skriver *för oss*, och till oss – och inte till någon annan blick. Inte till någon blick som är uppifrån. Jag vill inte skriva att jag är arg på den som läser, utan jag kanske istället vill skriva: "Ja, vi är arga", till oss som är arga. **A**

Föräldrarna, deras historia och berättelserna om Ahvaz och dess fikonsträd finns ständigt i Avas medvetande. Shams beskriver hur detta kan vara en källa till styrka och ett sätt att både ge och ta tillbaka en förvägrad stolthet kopplad till ursprung och den kultur, det språk och de namn som hör ihop med det.



Text Yasmin Ibrahim

NO ONE IS BORN A REFUGEE:

ON THE POLITICS OF IDENTITY
AND THE IMPORTANCE OF LANGUAGE

What creates our identity? Over the past 8 years I have asked myself this question — in my first home country, Egypt, when I was departing to the U.S.; in the U.S., where I was consistently pushed out of conversations where decisions about my legal status were being made; in Finland, when I would sit in classrooms that categorized me on the basis of very narrow ideas; and in the room where I asked interviewees who were seeking asylum to tell me their stories.

The effect of identities imposed on us was a large part of my Master's thesis, and, even with narrated evidence and academic support, most professors and researchers who reviewed my work pushed back against my conclusions about the real consequences of imposed identities. This manifested in their asking me to consider categorizing Muslim Arabic women's experiences in Finland as "internalized Islamophobia", as well as "accidentally" categorizing me as an Arabic woman seeking asylum simply because we "all look the same". More violently, it manifested in forcing me to carry the weight of white fragility as a Brown researcher, as well as in forcing me to accept exploitation of our participants who are Brown women, including at an academic conference where the women had to recount their experiences of coming to Finland without compensation. It was explained to me that this would be "good" for refugees, and that it was a right of organizations to ask them to attend such conferences: As they themselves facilitated the entry of the Arabic women

to Finland, there would be very real consequences if these women chose to decline the offer.

In this case, the persistence of the identity "refugee", as a core identifier rather than a temporary status, was one that the organization profited from intellectually, financially, and socially.

In this piece I look at the lives of the women I interviewed to learn more about their stories before the identity "refugee" was forced upon them, as well as about my experience of communicating with academics about this forced identity and how that fueled their xenophobia.

After informing my two interviewees that I had begun recording, I asked them to tell me about themselves. I asked this with the intention of beginning the interview with a reminder of who they are outside of how Finland sees them. They both began by stating that life was good, and that life changed completely with the sound of the first explosion near them. I thought of the times before me when they were asked about themselves and told by others that who they are was synonymous with their ability to tell their story of fleeing a war and a home.

The interviewees talked about "themselves" and elaborated when necessary. Then I asked them about themselves again.

The second response was filled with love and happiness; with memories of a family that loved them, and that they loved back; with recollections of a calm, happy life. It was a

I thought of the times before me when they were asked about themselves and told by others that who they are was synonymous with their ability to tell their story of fleeing a war and a home.

narration followed by justifying why they loved their spouse and children and with stories about how the women they met in Finland encouraged them to step away from framing their memories that way. I thought of the times before me when they were denied the opportunity to openly speak of their home countries with fond memories.

There was not a clear moment when it was decided that their personality was defined by the most dangerous moments of their lives.

When my interviewees had shared all the information they wanted, I began analyzing the data, keeping in mind the scarcity of research on seeking refuge that involves people who are in the process of going through it.

Basing my research ethics on the discussions I had with my interviewees, I included the original text in Arabic (dialect specific to the region where the participants had come from) and included the information they provided me with as absolute truth. This is a typically encouraged practice in Feminist studies as it bases emotions as a valid way of looking at truth and experiences.

In the first department supervision meeting, I shared the draft of what I had written. In a section titled "Islamophobia" I explained how my interviewees spotted this type of discrimination in an interaction they witnessed on Finnish public transportation. My explanation was met with fragility: it was me and the interviewees who had misunderstood the situation, as well the normalcy of Finnish interactions.

After realizing this reaction was systemic and contributed to the reason why racism and xenophobia within academia in Finland was scarcely discussed, I decided to write a small section about it. My supervisors reacted by saying I was too harsh and making it personal. Is it ever not personal?

In many ways, narrating previous experience helps us realize the injustices we could not see before. The ways in which white hegemony persists and profits from focusing on the "good refugee" trope, the one that makes whiteness a hero and Brownness a victim or a villain, are immediately noticeable in Finland for those who care to look. Unfortunately, most people choose to look away. ▀

"No one leaves their home unless home is the mouth of a shark" — Warsan Shire

This article was written in first person and without direct quotes from the interviews to preserve the privacy of the interviewees.

ILLEGAL



Text/Bild Bianca Casco

A
S
T
R
A

4 7

Text Arvid Svenske

4
/
2
0
2
0

REBETIKO: EN FLYKTTENS BLUES

Från häkten, härbärgen, hamnvarter och haschhälor började det, när 1900-talet var ungt, klinga en ny sorts toner på gatorna i Pireus, Thessaloniki och Aten. Musiken skildrade liv långt från det rofaste, småborgerliga och trygga, och besjög livets fattigdom och nöd men också sex, droger, och kanske framför allt ett okuvligt utanförskap. Musiken kom på grekiska att heta rebetiko, dess utövare rebetes.

I MÄNSKLIGHETENS HISTORIA har det alltid funnits migranter, och Medelhavet har ofta varit en mötesplats för migranter, flyktingar och bofasta. Just den här berättelsen börjar år 1922 och den handlar om andra migrantgrupper än idag, men flyktorsakerna var desamma som alltid: flykt från krig, förföljelse, etnisk rensning och dåliga livsvillkor. Då som nu med Västeuropas goda minne.

En av scenerna för det som kom att kallas det grek-turkiska kriget var staden Izmir. Då hette staden Smyrna, och egentligen är den inte belägen särskilt många sjömil söder om Sappos födelseö Lesbos, där så många migranternas liv nu hotas i och med branden i flyktinglägret Moria i september

2020. Kriget mellan Grekland och Turkiet flammade, som så många andra krig, upp ur första världskrigets förstörelseaskor. Det blev inte det "krig som skulle få slut på alla krig", utan skapade tvärtom många konflikter som ger eko än idag, inte minst i de länder som många av dagens Lesbos-migranter flytt ifrån.

I norra Turkiet och östra Grekland fick världskriget ett fortsättningskrig. Bakgrunden var långvarig fiendskap mellan länderna på varsin sida Egeiska havet, yttrad i det turkiska förtrycket av grekerna under Osmanska rikets tid samt folkmordet på kristna (som inbegrep greker, armenier och syrianer) i Turkiet under första världskriget. Kriget pågick mellan 1919 och

1922, vanns av Turkiet och mynnade ut i Lausannefreden. Det var ett avtal påskrivit av segermakterna Storbritannien, Frankrike, Japan, Rumänien, Italien och dåvarande Jugoslavien samt till slut ett motvilligt Grekland. Det som skedde sedan skulle idag klassas som etnisk rensning: det handlar om en tvångsflyttning av ett enormt antal migranter åt båda håll. Turkar (drygt 360 000) förflyttades från Trakien i nordöstra Grekland och Kreta, och drygt 1,4 miljoner greker tvingades från Smyrna och andra delar av Mindre Asiens västkust. Bland dessa landsflyktiga greker, främst de från västra Anatolien, uppstår rebetikon. Den upprör till slut till den grad att den förbjuds under Metaxas fascistregim i mitten av 1930-talet.

Rebetikon har genomgått många förändringar och blivit i det närmaste ett kulturarv. De senaste åren har den också fått en förnyad betydelse och mening som en del av en proteströrelse bland många av dagens unga greker. **Kyvèli Zoi**, en grekisk exilmusiker, flyttade till USA för att studera och har således ingen egen erfarenhet av flykt, men har gjort samma geografiska resa västerut som en gång många av rebetikomusikens utövare

tvingades till (många av de klassiska rebetikoinspelningarna gjordes i USA). Apropå inspelningar så är det via ett ljudklipp som Kyveli Zoi svarar på frågor om rebetiko, i sin karantäntillvaro i New York våren 2020.

Vad är din personliga relation till rebetikomusik? Vad tycker du om hos den?

– När jag i början av New York-tiden började längta hem till Grekland, kollade jag upp traditionell grekisk musik. Sakta men säkert hittade jag de där gamla inspelningarna, säger Kyveli Zoi.

– Jag åkte hem varje sommar och jag och mina vänner började spela de här instrumenten, fler och fler lärde sig att spela. Självt köpte jag en tzouras, en mindre variant av en bouzouki [ett stränginstrument som är vanligt inom rebetiko] och lärde mig att spela på den.

Vad anser du om den historiska och nutida rebetikomusiken som en rörelse?

– Den är absolut en rörelse. Vi har börjat spela på de här instrumenten igen och många människor har blivit musiker på grund av att rebetiko gjort comeback, det tycker jag är vackert. Du kan i princip vilken dag som helst i veckan gå ut, speciellt i Aten, och hitta någonstans där du kan lyssna på den här musiken. Det är lustigt i och med att människor under diktaturerna på 1920- och 1930-talen fick gömma sig för att kunna spela den här musiken. Det är en väldigt mänsklig musik, väldigt vardaglig, och om olika klasser och delar av samhället.

Kan rebetiko användas som ett verktyg för social förändring, och i så fall på vilket sätt?

– Det är svårt att säga vilken slags social förändring. Det är en sorgsen

musik, nostalgisk ... Komiskt smärtsamt, kan vi säga. Men en direkt följd är förstås att den fått människor att samlas och därmed skapat en gemenskap för både musiker och lyssnare. Rebetiko är också flyktingars musik, på ett sätt, och många människor lever så nu, även om det är andra folkgrupper. Nu är det inte greker och armenier från Mindre Asien som korsar Egeiska havet för att hitta fred i ett annat land (så nära men ändå så långt borta), men, nu är det alla krig i Mellanöstern och människor som tvingas korsa Medelhavet igen. **A**

Skribenten är Malmöbo, transperson, författare, journalist och poet, bland annat. Hjärtat är närmast kultur, litteratur och musik, och blickar på världen riktas ofta söder- och österut, mot den slaviska världen, Balkan, Mellanöstern och Centralasien.

Rebetiko är också flyktingars musik, på ett sätt, och många människor lever så nu, även om det är andra folkgrupper.



Studentbladet

PRENUMERERA PÅ NORDENS ÄLDSTA STUDENTTIDNING!

*Vill du veta vad som pågår i studievärlden och ta del av intressanta aktualiteter, analyser, kolumner och mycket mer?
Vill du läsa texter skrivna av studerande själva?*

Bli prenumerant och gå in på stbl.fi för att läsa mera!

PRENUMERERA!

Vill du prenumerera på
ASTRA eller ge någon en
gåvoprenumeration?

Gå in på:
astra.fi

Eller skicka blanketten
nedan till adressen:
Tidskriften Astra
Tallbergsgatan 1/175
00180 Helsingfors, Finland

Skicka e-post till
adressen:
pren@astra.fi



JAG VILL:

- Prenumerera
- Ge tidningen i present
- Göra en adressändring

VÄLJ PRENUMERATION (4 nr.)

- Donationsprenumeration 80€
- FINLAND 45€
- Studerande/Pensionär/Arbetslös 35€

- ÖVRIGA NORDEN 52€
- Studerande/Pensionär 45€

- ÖVRIGA VÄRLDEN 55€
- Studerande/Pensionär 50€

GÅVOPRENUMERATION (4 nr.)

(för dig som är prenumerant)

- FINLAND 35€
- ÖVRIGA NORDEN 45€
- ÖVRIGA VÄRLDEN 50€

SKICKA TIDNINGEN TILL:

Förnamn:
Efternamn:
Gatuadress:
Postnummer:
Ort:
Telefon:
E-post:

BETALARE:

(behövs bara om uppgifterna är andra än ovan)

Förnamn:
Efternamn:
Gatuadress:
Postnummer:
Ort:
Telefon:
E-post:

ORDLISTA

ASSIMILERING: När en person eller etnisk grupp tvingas att helt överge sin egen kulturella särart och identitet och uppgå i majoritets-samhället.

BLATTE: Från att ha använts enbart nedsättande har detta ord reclaimats, och används numera av en del som rasifieras som icke-vita som en form av identitetsskapande självbenämning.

ETNICITET: Känsla av tillhörighet i en grupp med någon form av gemensam kultur (språk, religion, historia, traditioner...).

INTEGRATION: När olika gruppers intressen, erfarenheter etc. samexisterar. Ofta finns dock en strävan efter assimilering dold bakom användningen av begreppet integration, och snarare än att hela samhället arbetar för att mötas ställs kravet om anpassning på de som

uppfattas som annorlunda av majoritetsgruppen.

INTERNALISERA: Att anamma andras (ofta normens) tankar och åsikter om den egna personen eller gruppen.

ISLAMOFABI: En rädsla för islam och muslimer som får konsekvenser, t ex i propaganda mot och negativa representationer av islam och muslimer i media.

KOLONIALISM: När en stat erövrar och exploaterar ett område utan samtycke från områdets invånare. Syftet är bl.a. politisk kontroll och kapitalistiska vinningar.

MIGRATION: Att byta hemort eller hemland, frivilligt eller ofrivilligt.

RASIFIERING: Begrepp som beskriver hur personer placeras i olika fack baserat på kvarlevande koloniala och rasistiska föreställningar kopplade till exempelvis hudfärg,

härkomst eller religion. Ibland används ordet självbeskrivande, där den som utsätts för rasism benämner sig själv som rasifierad. Ordet kan även användas för att beskriva hur personer med vithetsprivilegier rasifieras, som just "vita".

SAVIORISM: Syn på vita människor som räddare och andra som i behov av deras räddning.

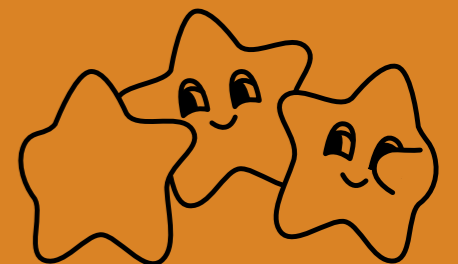
VITHETSNORM: Den norm som präglar samhället och som privilegierar personer som rasifieras som vita. Att vita görs till norm innebär också att vithet ses som "neutralt" och "normalt".

XENOFABI: Rädsla, misstänksamhet eller hat gentemot det som konstrueras som "annorlunda". Överlappar ofta med rasism och används ibland som synonym till främlingsfientlighet.

Publicera din kontaktannons i Astra!

Söker du vänner, flirtar, brevvänner eller bokcirkelmedlemmar? Mejla en kontaktannons till astra@astra.fi eller genom kontaktformuläret på www.astra.fi så publicerar vi annonsen i nästa nummer! Skriv om du vill att svarande kontaktar dig direkt eller via oss på redaktionen.

Skicka insändare till Astra! Vi är alltid nyfikna på att höra vad våra läsare tycker om tidskriften. Mejla din insändare på astra@astra.fi eller genom kontaktformuläret på www.astra.fi så svarar vi i nästa nummer!



ASTRA
OCKSÅ
DIGITALT.

MERA INFO:
ASTRA.FI

ANNONSERA
I ASTRA

HELSIDA: 350 EURO
1/2 SIDA: 200 EURO
1/4 SIDA: 100 EURO
1/6 SIDA: 50 EURO

ASTRA ges ut med stöd av: Konstsamfundet, Oskar Öflunds Stiftelse, Stiftelsen Tre Smeder, Svenska kulturfonden och Centret för konstfrämjande.

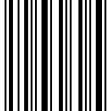
Mannen vid immigrationsdisken var en silhuettfigur; han stod framför en dator som såg ut som en enögd uggle. Precis som atomerna runt oss är likgiltiga för det unika i den mänskliga identiteten, så var också denne tjänstgörande officer. Disken var hög. Hans huvud tycktes vila på överkanten, händer och kropp syntes inte. Jag smälte in i kön som väntade på hans nåd.

ISSN 2323-3966



9 772323 396009

20004



PRO-FEMINISM
PRISET
2 0 1 7
UTDELAT AV
VÄNSTER-
KVINNORNA

VINNARE AV
FREDRIKA
RUNEBERG-
STIPENDIET
2018